

ΚΛΕΙΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Εκδιδόμενον δις τοῦ μηνός

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα»

Ἐκαστον φυλλάδιον Μεταλ. 8.

ΚΛΕΙΩ

"Η ΑΤΚΥΡΑ"

ΕΛΛΗΝ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Εγκριμένη δια Β. Διατάγματος τής 19 Ιουλίου 1908

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—Γραφεία Λεωφόρος Πανεπιστημίου 49.

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

5,000,000 ΦΡ. ΧΡ.

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΖΩΗΣ

ΕΠΙΒΙΩΣΕΩΣ

ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΕΩΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΔΗΞΕΩΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΙΣΟΒΙΟΣ

" ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ

" ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΤΗΝΩΝ

Προσεχώς ΝΑΥΤΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ

Πρακτορεία εις ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς

Γεν. Πράκτορες ἐν Σμύρῃ ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ καὶ ΛΕΩΝ
Γραφεία Ὀδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Ξενοπούλου

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κεφάλαιον μετοχικὸν καταβεβλημένον Δραχμαὶ 40,000,000

Αποθεματικὸν Δραχμαὶ 8,913,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ἐν Αλεξανδρείᾳ, Καίρῳ, Χαρτὸυμ, Λονδίῳ, Κωνσταντινουπόλει (Γαλατᾶ-
Σταμπούλ), Σμύρῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλλᾳ, Πειραιεῖ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμιας, Χανίοις,
Ηρακλείῳ καὶ Ρεθύμῳ.

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἀγοροπωλησῆαι Συναλλάγματος, ἔκδοσις ἐπιταγῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν διὰ τὰς σπουδαιότε-
ρας πόλεις τῆς κόσμου.

ΑΓΟΡΑΙ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ

Λαχειοφόρων Ὁμολογιῶν καὶ παντὸς εἶδους χρεωγράφων.

Εἰσπράξεις τοκομεριδίων καὶ ἀσφάλεια κατὰ τῶν ἀρτίων πάσης λαχειοφόρου Ὁμολογίας.

Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων, εἰς λογαριασμὸν τρεχομένου.
» » ἐμπορευμάτων » »

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν πληρῶνει τόκον διὰ τὰς ἐν αὐτῇ καταθέσεις:

3 ο)ο διὰ καταθέσεις ὄψεως
3 1)2 ο)ο » » 6 μηνῶν
4 ο)ο » » ἐνὸς ἔτους
5 ο)ο » » δύο ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα.

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν χάριν τῶν οἰκογενειῶν, ὑπαλλήλων κτλ. δέχεται καταθέσεις ταμειυτη-
ρίου πληρῶνουσα τόκον 4 ο)ο.

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Τόμος Αος
ΑΡΙΘ. 14

Ἐν Σμύρῃ ἔτησίᾳ Α. ὀθ. 1)2
» ἑξάμηνος » » 1)4

Ἐντὸς τοῦ Κράτους Μετζ. 3
Ἐξωτερικοῦ Φρ. 15
» ἑξάμηνος » 8

ΕΤΟΣ Α'.
15 Ἰουνίου 1909

ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Περπατοῦσε σιγά-σιγά, σὰν ἄνθρωπος ποῦ
βαδίζει ἔτσι ἄσκοπα χωρὶς νάχη τι νὰ
κάνῃ, ἐφοροῦσε ἓνα σακκάκι μαῦρο ἄρ-
κετὰ φαρδὺ γιὰ νὰ καλύπτῃ τὴν ἀδυναμίᾳ του,
ἓνα καπέλο μαλακὸ ψάθινο, μὲ κατὰμαυρὴ κορ-
δέλλα, ποῦ τοῦ σκέπαζε σχεδὸν ὅλο τὸ μέτω-
πο, πανταλόνι στενουλὸ καὶ ἓνα ραβδί στὸ χέρι
ποῦ τὸ μεταχειρίζετο ρυθμικά, καὶ σὰν νὰ ἐφαί-
νετο πῶς ἐστηρίζετο ἀπάνω σ' αὐτὸ σὰν ἀκου-
βοῦσε στὴ γῆ.

Τοῦ ἐπήγαινε πολὺ στὸ ἐξωτερικὸ αὐτὴ ἡ πε-
ριβολή, τὸν ἔκανε πεῖδ συμπαθητικὸ ἀκόμα· ἔ-
βλεπε κανεὶς στὸ κάθε τι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου
κάτι ἀόριστο, κάτι ποῦ προέδιδε μιὰ πολὺ με-
γάλη λύπη, μιὰ μελαγχολία ἡρεμῆ, βαθειά,
χωρὶς ἐλπίδα.

Ἦταν ἀδύνατος, ὠχρός, τὸ δὲ γένειόν του τὸ
λεπτὸ καὶ ξανθὸ ἐπήγαινε πολὺ σ' ἐκεῖνο τὸ πρό-
σωπο καὶ τοῦ προσέδιδε μιὰ γλυκεῖα ἐλκυστικὴ-
τητα.

Τὰ χεῖλη του ἦσαν μαραιμένα, χωρὶς χρῶμα,

ἐνόμιζες δὲ πῶς δὲν ἔγιναν γιὰ νὰ φανερώσουν
ποτὲ καμμιά χαρὰ.

Τὰ μάτια ἐκεῖνα τὰ γαλανὰ — τὰ μόνα ποῦ
διατηροῦσαν τὸ χρῶμά τους, ἓνα χρῶμά ποῦ ἔ-
μοιαζε πολὺ μὲ τὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς
θάλασσης — δὲν ἐγυρνοῦσαν, δὲν ἐπεφταν που-
θεν· νὰ νὰ δοῦν κάτι μὲ περιέργεια, ὅπως κάνουν
ὅλα τὰ μάτια, — τὰ μάτια αὐτὰ ἔβλεπαν χωρὶς
αἰσθησι σχεδὸν ἐμπρὸς τους, τὸν ἴδιο δρόμο, τὸ
δρόμο τὸ τυπικὸ ποῦ ἔβλεπαν κάθε ἀπόγεμα, τὸ
δρόμο στὸν ὅποιον τὰ ὠδηγοῦσαν τὰ πόδια τοῦ
κυρίου των.

Ἐπασχεν ὁ δυστυχισμένος καὶ ἡ ἀρρώστια
φαινότανε πῶς τὸν εἶχε διαπεράσει πέρα-πέρα
καὶ τοῦ ἀφήρεσε κάθε χαρὰ καὶ ἐλπίδα.

Ἐπροχωροῦσε, περνοῦσε μὲ ἀργὸ βᾶδισμα τὸ
δρόμο, ἔβγαινε ἐξω ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ ἔφθανε στὸ
νεκροταφεῖο. Ἐμβαινε μέσα καὶ ἐπλησίαζε σ'
ἓνα τάφο, σ' ἓνα μικροῦτσικο ἀνθισμένο περιβο-
λάκι μᾶλλον. Ἐβγαζε τὸ καπέλλο του, σὰν νὰ
εὐρισκόντανε στὸ ἰερώτερο μέρος καὶ ἔρριχνε τὰ

μάτια του στο σταυρό και τὸ λυπητερό ἐκεῖνο βλέμμα ἐνόμιζες πῶς ἔλεγε: «Χαῖρε λατρεῖα μου, ἦλθα πάλι νὰ δῶ τὸ τόπο ποῦ βρίσκεσαι».

Δὲν φαινότανε ὅμως σχεδὸν τίποτε· ὁ μαρμάρινος σταυρὸς ποῦ βρισκότανε στὸ μέσον ἐνὸς κιγκλιδωτοῦ ποῦ ἐχώριζε τὸ τάφο αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ἄλλους τάφους, ἦταν ὀλόκληρος σχεδὸν σκεπασμένος ἀπὸ τὰ ἀνθη, τὰ ἀνθη τὰ ὁποῖα ἐφύττεφε, ἐκαλλιέργησε καὶ ἐρχότανε κάθε βράδου καὶ ἐπότιζε ὁ ἴδιος.

Ἦταν ἓνα μυρωδάτο περιβολάκι, ὅλα τὰ πειδὲ εὐμορφα λουλούδια ὑπῆρχαν στὸ μικρὸ ἐκεῖνο χωρὸ τὸ τόσο θλιβερό.

Μιά λεπτή, πολὺ λεπτή καὶ γλυκειὰ μυρωδιά ἐβγαζαν τὰ τριαντάφυλλα, τὰ γαρύφαλα, τὸ γιασεμί· τοῦ φαινότανε πῶς ἦταν ἡ μυρωδιά τῆς ψυχῆς ἐκεῖνης ποῦ ἔχασε.

Χαμένη εὐτυχία.

Στὸ τάφο ἐκεῖνο, τὸν ἀνθισμένο τάφο, ἐκοιμάτο ἀπὸ ἕξ ἤδη μῆνες ἐκεῖνη π' ἀγαποῦσε, ἐκεῖνη μὲ τὴν ὁποῖα ἔπλασε τὰ πειδὲ εὐμορφα ὄνειρα, τῆς πειδὲ χρυσὲς ἐλπίδες.

Μὰ πειδὲ εὐτυχία προχωρεῖ σ' αὐτὸ τὸ κόσμο, πέθανε ἓνα βράδου ἡ γλυκειὰ του ἀγάπη, τὸν συνώδευσε ἕως αὐτὸ τὸ τελευταῖο τῆς σπητάκι καὶ τῆς ὠρξίσθηκε πῶς δὲν θὰ τὴν ἀφήτη μονάχη. Θὰ ῥχόντανε ὡς ποῦ νὰ πεθάνη κάθε ἀπόγευμα νὰ δροσίζη, νὰ περιποιῆται τὰ λουλούδια ποῦ θὰ ἐφύττει μονάχος του γιὰ νὰ μυρίζη ὁ τόπος αὐτὸς ὁ μελαγχολικὸς ὅπως ἐμύριζε κι' ἡ ψυχὴ ἐκεῖνης, ν' ἀνάβη τὸ νεκρικὸ κανδυλάκι ὅπως ἀνάβει κι' ἐκεῖνη τὸ κανδυλάκι τακτικά μπροστὰ στὴ Παναγιά καὶ τὴ παρακαλοῦσε γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς.

Ἐπερνε ὁ δύστυχος τὸ ποτιστήρι ποῦ εἶχε φυλαγμένο, ἐπότιζε καὶ ἔπειτα ἐκαθάριζε μὲ προσοχὴ τὰ λουλούδια ποῦ τὰ προώρισαν νὰ στολίζου τὸ μνημα μιανῆς ἀθώας παρθένας.

Ἀνάβει τὸ κανδυλάκι ποῦ ἦταν κρεμασμένο στὸ μαρμάρينو σταυρὸ καὶ ἔπειτα ἐκάθητο κεντρασμένος σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, δίπλα στὸ τάφο, μὰ μὲ κάποια ἀόριστη χαρὰ ποῦ ἔβλεπε τὸ τάφο τῆς ἐλπίδας του καθαρὸ, δροσάτο, μυρισμένο.

Χαμένη εὐτυχία.

Ποῦ καὶ ποῦ ἔβηξε ξηρὰ-ξηρὰ, καὶ ἔβαζε τὸ χέρι του στὸ στήθος του σὰν νὰθελε νὰ σταματήσει τὸ πόνο ποῦ ἤσθανετο.

Ἐπειτα ἀνοίγε καλὰ τὸ στόμα του καὶ ἀνά-

πνεε τὸ μυρισμένο ἀέρα καὶ ἐχαμογελοῦσε σὰν νὰ τοῦ φαινότανε πῶς ἀνάπνεε τὴ μυρωδιὰ τῆς ψυχῆς ποῦ ζητοῦσε ἡ δική του ἡ ψυχὴ.

Ποῖος ξέρει ἴσως ἦταν ἐκεῖ ἡ ἀγαπημένη ψυχὴ, ἴσως τὸν ἔβλεπε τώρα, ἴσως τὸν ἐφιλοῦσε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ χωρὶς νὰ φαίνεται.

Καθόντανε ἀργὰ πολὺ ἀργὰ, τὸ ἔρημο ἐκεῖνο μέρος γινότανε πολὺ μελαγχολικὸ, σχεδὸν ἄγριο. Ἐκεῖνος ἔμενε, τοῦ ἐφαίνονταν πῶς θὰ ἔβλεπε τὴ ψυχὴ ποῦ ἤθελε.

Ἀν καὶ εἶχε συνηθίσῃ καὶ ἡ συνήθεια φέρη ὀπωσοῦν τὴν ἀπάθεια, μ' ὅλα ταῦτα κάθε βράδου ὅταν ἐφευγε ἀφοῦ φιλοῦσε τὸ σταυρὸ, ἐσπαιγίζε τὰ μουλιασμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα μάτια του καὶ ἐψιθύριζε μελαγχολικά:

— Χαμένη εὐτυχία.

Γιὰ κάμποσες βραδυὲς ἀκόμα ἔκαμε τὴ τακτικὴ του ἐπίσκεψι. Ἐνα βράδου ὅμως δὲν φάνηκε· πέρασε καὶ τὸ ἄλλο βράδου, τίποτε. Πέρασαν τρία-τέσσαρα-πέντε, τίποτε... τίποτε... Τὰ καυμένα τὰ λουλούδια ἀρχισαν νὰ μαραίνονται, τὸ ποτιστήρι ἔμενε ξηρό, ὁ σταυρὸς ἀρχίζε νὰ σκονίζεται καὶ νὰ ἀραχνιάζη, τὸ θλιβερὸ τὸ κανδυλάκι ἔμενε σβυστό.

Τί θλιψι ποῦχε ὁ τάφος τώρα! Πρῶτα δὲν ἦταν σὰν μνημα, ἦταν μοσχομυρισμένο περιβολάκι ποῦ τριγυρνᾶται ἀπὸ μιὰ γλυκειὰ ἀτέλειωτη ἀγάπη. Μὰ ἡ ἀγάπη δὲν ἐρχόντανε πειδὲ νὰ δροσίση τὸ ἄτυχο τὸ μνημα.

Ἐνα ἀπόγευμα ὅμως τοῦ καλοκαιριοῦ, ζεστὸ πολὺ ζεστὸ φάνηκε ἡ ἀγάπη, δὲν ἦλθε ὅμως μονάχη τῆς ὅπως πάντα, ἀλλὰ τὴν ἔφεραν ἄλλοι νεκρὴ καὶ τὴν ἔθαψαν δίπλα στὸ τάφο π' ἀγαποῦσε καὶ ποῦ ἔχασε κι' αὐτὸς θαρρεῖς ἀπὸ τὴ λύπη του τὴ μυρωδιὰ ποῦ εἶχε.

Ἐβαλαν ἓνα σταυρὸ στὸ καινοῦργιο μνημα καὶ ἀναψαν ἓνα κανδυλάκι γιὰ νὰ φωτίζη γιὰ μερικὲς βραδυὲς καὶ νὰ φαίνεται πῶς κι' ἓνας ἄλλος πέθανε.

Δυστυχισμένε! θὰ ἴθνη ἄρᾳ γε κανένα χέρι σπλαγγνικὸ ὅπως ἔκαμε τὸ δικό σου χέρι νὰ φυτέψη μερικὰ λουλούδια στὸ μνημά σου, νὰ τὰ ποτίζη, ν' ἀνάβη τὸ κανδυλάκι σου, γιὰ εἶνε καταδικασμένο τὸ δικό σου μνημα νὰ μείνη χωρὶς λουλούδι, χωρὶς δροσιά, χωρὶς κανδύλι, κατὰ ξερο, κατασκότεινο, χωρὶς τοῦλάχιστο ἓνα δάκρυ ἀγάπης νὰ δροσίση τὸ πονεμένο σου σῶμα, τὴ θλιμμένη σου ψυχὴ!

Ἰούνιος 1909

Καίτη Συμποπούλου.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΛΟΡΑΝΔΟΥ

Ἡ κυρία Ελ. Λοράνδου ἡ ὁποία παίζει εἰς τὸ Θέατρον τῆς Προκυμαίας εἶνε σπανία διερμηνεύτρια τῆς μεγάλης πνοῆς τῆς τραγωδίας.

Μία ἀπὸ τὰς καλλιτεχνικὰς μορφὰς, εἰς ἃς ἡ δραματικὴ τέχνη ἔθεσε τὴν βαθεῖαν σφραγίδα τῆς.

Ἐκ τῶν νεωτέρων εἶναι ἴσως ἡ μόνη, ἐφ' ἧς σήμερον ἡ τραγωδία δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν βαρεῖαν καὶ δυσπρόσιτον ἀπαίτησίν τῆς.

Ἐν τῇ ἐναλλαγῇ τοῦ νεωτέρου θεατρικοῦ πνεύματος, ὅπερ τοσαύτην ἐπίδρασιν ἔσχε ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς, αὐτὴ μόνη παρέμεινε βράχος ἀσάλευτος τοῦ κλασικισμοῦ, ἐμμένουσα καὶ ἐγκαρτεροῦσα εἰς τὴν εὐγενῆ ὑπὲρ τῆς τραγωδίας ἰδέαν, μέχρις οὗ ἐξῆλθε πάνοπλος καὶ τελεία ἐρμηνεύτρια τῶν ἀριστοουργημάτων τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Σαίξπηρ.

ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ἢ ΑΓΑΠΗΣ

Εἶπε ἡ ἐρωμένη στοῦ ἐραστοῦ τὴ μάνα τὴν γερά,
πῶς ἀπ' αὐτὴν πειδὲ πολὺ τὸν γιὸς τῆς ἀγαπᾷ.
— Ἐγὼ τῆς λῦπες του περνῶ μὲ τὰ γλυκὰ φιλιὰ μου,
τὸ κουρασμένο του κορμὶ σφιγγῶ στὴν ἀγκαλιὰ μου.
Τὰ χεῖλη μου στὰ χεῖλη του ροδόσταγμα σταλάζουν,
τὰ χέρι μόν ἀνθόστεφα στὴν κεφαλή του βάζουν.
Ἄπ' τὰ μαραμμένα χεῖλη σου πῶς θὲς ὁ νηὸς νὰ φιληθῇ;
Στὸ κουρασμένο σου κορμὶ πῶς θὲς ν' ἀναπαυθῇ;
Τῆς ἀπεκρίθη ἡ μάνα:

— Τὸ φίλημα τῆς μάνας του εἶν' ἀτίμητο πετράδι,
κ' ἡ γεραία μου ἀγκαλιὰ εἶνε γιομάτη χᾶδι.
Τὰ ἰδικὰ σου τὰ φιλιὰ ποτίζοντ' σὲ φαρμάκια,
κ' ἡ ἀγκαλιὰ σου ἡ δάναχτη εἶνε γιομάτη ἀγκάθια.
Μὲ τὰ πλανεύτρα λόγια σου, τὴν ψεύτικη ὁμορφιά,
τοῦ πήρες τὸ μονάκριβον τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά.
Μ' ἄκουσε τί θὲ νὰ σοῦ πῶ, κ' ὁ νοῦς σου μὴ ξεχάσῃ,
πῶς μ' ὅλα αὐτὰ καιρὸς πολὺς, πολὺς δὲν θὰ περάσῃ,
κ' ὁ γιὸς μου θὰ σὲ βαρεθῇ, θὰ ῥθῇ στὴν ἀγκαλιὰ μου,
ζητώντας τὴν ἀγάπη μου καὶ τὴν παρηγοριά μου.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ἐχτὲς τὸ βράδου μοῦλεγε ἡ ἀγάπη μου ἡ χρυσοῦ:
— Ἄφ' οὗ ἡ μοῖρα ἡ ἄπονη, ἡ μοῖρα ἡ φθονερή,
στὸ σκοτεινὸ βιβλίον τῆς νὰ ζοῦμ' ἔχει γραμμένα,
ἐγὼ χωρὶς ἐσέναε καὶ σὺ χωρὶς ἐμένα,
γιατὶ δὲ σβύνεις τὴ φωτιά, ποῦ τρώει τὴν καρδιά σου,
γιατὶ καὶ σ' ἄλλες ὁμορφιὰς δὲ οἴγνεις τὴ ματιά σου;
Κ' ἐγὼ τῆς ἀποκρίθηκα: — Ἄν σβύσω τὴ φωτιά,
ποῦ μέρα νύχτ' ἀχόρταγα μὲ τρώει τὴν καρδιά,
ἂν τὴ γλυκειὰ τὴν ὄψι σου πασχίσω νὰ ξεχάσω,
μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη σου καὶ τὴ ζωὴ θὰ χάσω!

Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος

* Τὸ ἀνωτέρω ποίημα εἶνε ἐκ τῆς συλλογῆς ποιημάτων «Τρυγόνες καὶ Ἐχιδναί», τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν ὁ ποιητὴς πρὸ εικοσιπενταετίας, πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Γαλλίαν, ὅπου τώρα εἶνε ἐνδοξος εἰς τὰ Γαλλικὰ γράμματα γράφων ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Jean Moréas.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΣΧΟΛΗΣ

Κατά τιας ώρας ή παιδική ήλικία έσπινθηροβόλει έν τῷ μοναστηρίῳ. Γίχει ό κώδων τοῦ διαλείμματος. Μία θύρα έστρέφετο επί τῶν στροφύγγων της και τὰ πτηνά έλεγον :

— Τί καλά, έρχονται τὰ παιδάκια !

Πλήμμυρα νεότητος κατελάμβανε τὴν κήπον, διηρημένον ὑπὸ σταυροῦ ὡς σινδόνη. Περιχαρῆ πρόσωπα, λευκά μέτωπα, ἀθῶοι ὀφθαλμοὶ πλήρεις χαρωπῆς λάμψεως, τέλος παντοειδεῖς αὐγαὶ έσκορπίζοντο εἰς τὰ σκότη ταῦτα. Μετὰ τοὺς ψαλμούς, τοὺς ἤχους τῶν κωδῶνων τῆς λειτουργίας, τῶν νεκρικῶν κωδῶνων, αἰφνηδῶς ἤκούετο ὁ θόρυβος οὗτος τῶν κορασίδων, γλυκύτερος τοῦ παραγομένου ὑπὸ τῶν μελισσῶν. Η κυψέλη τῆς χαρᾶς ἠνοιγετο καὶ ἕκαστος έφερεν εἰς αὐτὴν τὸ μέλι του. Επαιζον, εφώναζον, ἀπῆρτιζον ὀμίλους καὶ έτρεχον τῆδε κακεισε. Φλυαροῦντα τὰ κοράσια εδεικνυον ὀδοντοστοιχίας λευκοτάτας έν εἶδει μαργαριτῶν· αἱ μοναχαὶ μακρόθεν επέβλεπον τοὺς γέλωτας, αἱ σκιαὶ επώπτευον τὰς ἀκτίνας· ἀλλ' ἀδιάφορον ἠκτινοβόλουν ἢ εγγέλων πάντοτε.

Οἱ τέσσαρες οὗτοι τοῖχοι εἶχον τὰς στιγμάς τῆς λαμπρότητός των, παρίσταντο δέ, ὀριστως λευκαθέντες ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως τῆς τῶσης χαρᾶς, εἰς τὸν γλυκὺν τοῦτον θόρυβον τοῦ σμήνου τῶν μελισσῶν. Ενόμιζες ὅτι βροχὴ ρόδων διέσχίζε τὸν πένθιμον τοῦτον ὀρίζοντα. Αἱ κορασίδες επαιζον ὑπὸ τὸ βλέμμα τῶν καλογραιῶν, διότι τὸ βλέμμα τῶν ἀφύγων τούτων ὄντων δὲν έστενοχώρει τὰ ἀθῶα πλάσματα. Χάρις εἰς τὰ παιδία ταῦτα μεταξὺ τοσούτων ὥρων αὐστηρότητες, ἀπῆλαιιν στιγμάς ἀφελείας. Αἱ μικραὶ επήδων καὶ αἱ μεγάλαι εχόρευον.

Εἰς τὸ μοναστήριον τοῦτο τὸ παιγνίδιον μετέιχε τοῦ οὐρανοῦ. Οὐδὲν χαριέστερον καὶ ἀγνότερον ἅμα τῶν νεκρῶν τούτων ψυχῶν. Τὸ μέρος ἔνθα εγγένητο τὸ διάλειμμα ἦτο τετράγωνον μέγα, ὅτε ελάμβανε φῶς ἐξ ἀψιδωτῶν παραθύρων ἀνοιγομένων πρὸς τὸν κήπον, συνεπῶς δέ ἦτο μᾶλλον σκοτεινὸν καὶ ὑγρὸν καὶ ὡς έλεγον αἱ μικραὶ μαθήτριά ἦτο πλήρες ἐντόμων. Πάντα τὰ γειτνιαζόντα αὐτῷ μέρει επεμπον στρατοὺς

ὀλοκλήρους ἐντόμων, ἐκ τούτων δ' ὠνομάσθη ἐκάστη τῶν γωνιῶν αὐτοῦ. Οὕτω αἱ οἰκότροφοι ἀπεκάλουν τὴν μὲν γωνίαν ἀραχνῶν, τὴν δὲ τῶν καμπῶν, τὴν τρίτην τῶν κουβαρίδων καὶ τὴν τελευταίαν τῶν γρύλλων. Η γωνία τῶν γρύλλων ἐγεινιάζε πρὸς τὸ μαγειρεῖον καὶ συνεπῶς ἐξετιμάτο περισσότερο, διότι ἐκεῖ ἔκαμεν ὀλιγότερον ψῦχος ἢ ἀλλαγῶ. Ἀπὸ τοῦ ἀναπαυτηρίου τὰ δνόματα ταῦτα μετεδόθησαν εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον, ἔνθα διεκρίνοντο τεσσάρων τάξεων μαθήτριά, φέρουσαι τὸ ὄνομα τῆς γωνίας, εἰς ἣν κατέρευγον κατὰ τὸ διάλειμμα.

Ἡμέραν τινα ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ἐνεργῶν τὴν ποιμαντορικὴν αὐτοῦ ἐπίσκεψιν, εἶδεν εἰσερχομένην εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς παραδόσεως ἐν ἣ εὔρισκετο ὠραιοτάτην μικρὰν κορασίδα, κατακόκινην, μὲ θαυμασίαν ξανθὴν κόμην. Ἡρώτησε τότε ἄλλην οἰκότροφον χαριεστάτην μεγαχρουν μὲ τὰς παρειὰς ζωηροτάτας, ἣτις ἦτο πλησίον του.

- Ποία εἶναι ἡ κόρη αὐτῆ;
- Εἶναι μία ἀράχνη, σεβασμιώτατε;
- Μπα, καὶ ἡ ἄλλη;
- Εἶναι γρύλλος.
- Καὶ ἐκείνη ἐκεῖ;
- Κάμπη.
- Ἀλήθεια καὶ σύ;
- Κουβαρίς, σεβασμιώτατε.

Ἐπερθεν τῆς θύρας τοῦ ἀναπαυτηρίου ὑπῆρχε μεγάλοις γράμμασιν ἡ προσευχὴ αὐτῆ, ἣν ἐκάλουν «Λευκὸν Πάτερ ἡμῶν» καὶ ἣτις εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ ὀδηγῆ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν παράδεισον.

«Μικρόν μου Πάτερ ἡμῶν Λευκόν, τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς ἔκαμε, εἶπε καὶ τὸ ἔβαλε εἰς τὸν Παράδεισον. Τὴν ἐσπέραν, πηγαίνων νὰ κοιμηθῶ, εὔρον τρεῖς ἀγγέλους εἰς τὴν κλίνην μου κατακεκλιμένους, τὸν ἕνα εἰς τοὺς πρόποδας αὐτῆς καὶ τοὺς ἄλλους δύο εἰς τὸ πρῖσκεφάλαιον, καὶ τὴν καλὴν Παρθένον Μαρίαν εἰς τὸ μέσον, ἣτις μοὶ εἶπε νὰ κοιμηθῶ χωρὶς νὰ φοβηθῶ τίποτε. Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς εἶναι πατήρ μου καὶ ἡ Παρθένος Μαρία ἡ μήτηρ μου. Οἱ τρεῖς ἀπόστολοι εἶναι ἀδελφοί μου καὶ αἱ τρεῖς παρθένοι ἀδελφαί μου. Ὁ

χιτῶν ἐν ᾧ ἐγεννήθη ὁ Θεὸς περιβάλλει τὸ σῶμά μου· ὁ σταυρὸς τῆς Αγ. Μαργαρίτας εἶναι ἐζωγραφημένος ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Η Παρθένος φεύγει ἀμέσως, ὁ δὲ Θεὸς κλαίων συνήντησε τὸν Αγ. Ἰωάννην. «Αγ. Ἰωάννη πόθεν έρχεσαι; Μῆπως εἶδες τὸν ἀγαθὸν Θεόν;» «Εἶνε εἰς τὸ δένδρον τοῦ σταυροῦ, μὲ τοὺς πόδας κρεμαμένους, τὰς χεῖρας καθηλωμένας καὶ λευκὸν πῖλον ἐξ ἀκανθῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Οστις θ' ἀπαγγείλῃ τὴν προσευχὴν ταύτην τρεῖς τὴν ἐσπέραν καὶ τρεῖς τὴν πρωίαν, θὰ κερδίσῃ ἐπὶ τέλους τὸν παράδεισον».

Μέγας σταυρὸς ἀνηρτημένος ἀπὸ τοῦ τοίχου συνεπλήρου τὸν διάκοσμον τοῦ ἀναπαυτηρίου τούτου, οὐ ἢ μόνη θύρα ἠνοιγετο πρὸς τὸν κήπον. Δύο στεναὶ τράπεζαι, παρὰ ταῖς ὁποῖαις ὑπῆρχον θρανία ξύλινα, ἐσχημάτιζον δύο παραλλήλους γραμμάς, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ ἀναπαυτηρίου. Οἱ τοῖχοι ἦσαν λευκοὶ καὶ αἱ τράπεζαι μέλαναι· τὰ δύο ταῦτα τοῦ πένθιυς χρώματα ἦσαν τὸ μόνον ἀντάλλαγμα τοῦ μοναστηρίου. Τὰ γεύματα ἦσαν μονότονα, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ παρατιθέμενα ἐδέσματα αὐστηρά. Ἐν μόνον εἶδος φαγητοῦ, ἦτοι κρέας μετὰ λαχανικῶν ἢ ἰχθύς. Αὕτη ἦτον ὄλη ἡ πολυτέλεια. Καὶ ἐν τούτοις τὸ γεῦμα τοῦτο ἐπιφυλασσόμενον μόνον εἰς τὰς οἰκοτρόφους, ἦτο ἐξαίρεσις. Τὰ κοράσια επρωγον καὶ ἐσιώπων ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν τῆς μοναχῆς τῆς ἐβδομάδος, ἣτις ἂν μυτὰ τις ἵπατο ἢ ἐβόμβει παρὰ τὸν κανόνα, ἠνοιγε καὶ ἐκλείετο θορυβωδῶς ξύλινον βιβλίον.

Η σιωπὴ αὕτη διεκόπτετο ὑπὸ τοῦ βίου τῶν Αγίων, ἀναγινωσκόμενου μεγαλοφῶνως ἀπὸ μικρᾶς καθέδρας, κειμένης ὑπὸ τὸν σταυρὸν. Η ἀναγνώστρια τῆς ἐβδομάδος ἦτο μία τῶν μεγάλων μαθητριῶν. Ἐπὶ τῆς τραπέζης κατὰ διαστήματα ὑπῆρχον ἀγγεῖα πῆλινα, ἐν οἷς αἱ μαθήτριά μόναι των ἐκκαθάριζον τὰς παροφιδάς

των, καὶ ἐν τοῖς ὁποῖοις ἐνίοτε έρριπτον ἐκ τῆς τροφῆς των τεμάχιον σκληροῦ κρέατος ἢ ἰχθύος. Τοῦτο δὲ ἐτιμωρεῖτο.

Η μαθήτριά ἣτις διέκοπτε τὴν σιωπὴν ἔκαμεν «ἕνα σταυρὸν μὲ τὴν γλῶσσαν». Ποῦ; εἰς τὴν γῆν. Ελειχε τὸ ἔδαφος. Η κόνις, τὸ τέλος τοῦτο πάσης χαρᾶς, ἦτο ἐπιφορτισμένη νὰ τιμωρήτῃ τὰ πτωχὰ ἐκεῖνα φύλλα τοῦ ρόδου καταγορούμενα ἐπὶ κελαδήματι.

Οὐδεὶς ἐξωτερικὸς θόρυβος εἰσέδευεν εἰς τὸ μοναστήριον. Ἐντούτοις κάποτε εφθανε μέχρις αὐτοῦ ὁ ἤχος πλαγιάουλου. Ὁ πλαγιάουλος ἐκεῖνος επαιζε πάντοτε τὸν αὐτὸν ἤχον, ἕνα ἤχον ἀπρηχαιωμένον. Ηκούετο δις ἢ τρεῖς καθ' ἐκάστην. Αἱ κορασίδες διήρχοντο ὀλοκλήρους ὥρας ἀκρῶόμεναι, τὰ πνεύματά των εἰργάζοντο καὶ αἱ τιμωρίαι επιπτον βροχηδόν. Τοῦτο διήρκεσεν ἐπιμήνας ὀλοκλήρους. Αἱ οἰκότροφοι πᾶσαι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἦσαν ἐρωτευμένοι μετὰ τὸν ἀγνωστον μουσικόν. Θὰ ἔδιδον τὸ πᾶν, θὰ επραττον τὸ πᾶν καὶ εἰς πᾶσαν θὰ ὑπεβάλλοντο δοκιμασίαν, διὰ νὰ ἰδωσιν ἔστω καὶ ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον τὸν «νεάνιαν» ὅστις τόσον γοητευτικῶς επαιζε τὸν πλαγιάουλον, τὸν ταρασσοντα τὰς ψυχὰς των. Τινὲς ἐξ αὐτῶν διέφευγον διὰ τῆς θύρας τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀνῆρχοντο εἰς τὸ τρίτον πάτωμα ἀλλ' οὐδὲν κατῴθωσαν νὰ ἰδωσιν. Ἀλλῃ ὑψώσασα τὸν θρανίονα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ διαπεράσασα αὐτὸν διὰ τοῦ κιγκλιδώματος, ἐκίνησε τὸ λευκὸν τῆς μανθῆλιον. Δύο ἄλλαι ὑπῆρξαν τολμηρότεραι. Εὔρον τὸ μέσον ν' ἀναρριχηθῶσι μέχρι μιᾶς στέγης, καὶ ριψοκινδυνεύσασαι κατῴθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ ἰδωσι «τὸν νέον». Ητο γηραιὸς εὐπατρίδης, μετανάστης, τυφλὸς καὶ οικονομικῶς κατεστραμμένος, ὅστις επαιζε τὸν πλαγιάουλον διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην καὶ τὴν μόνωσίν του.

VICTOR HUGO

ΓΙΑΤΙ;

Γιατί γιὰ ὅλα ποῦ πονοῦν
γιατί πάντα νὰ λέῃ
"Οτι σταλά τὸ αἷμά του
ἀπ' τὴν καρδιά του στάζει;
Γιὰ τὰ πουλάκια ποῦ πεινοῦν
τὸν παιτὴ ποῦ κλαίει,
Τὰ μνήματα ποῦ σιωπῆ
λησμονησιᾶς σκεπάζει,
Τὸ φύλλο ποῦ ὁ ἄνεμος
σέρνει στὴ γῆ κι' ἀρπάζει
Γιὰ ὅλα, ὅλα σὰν κερί
ἐμπρὸς στὴ θλίψη καίει

Η τρυφερὴ του ἡ καρδιά!
Γιὰ ὅλα! τοῦ ἄρεσον
Ναί! ὡς κι' αὐτὰ τὰ φτωχικά
τραγοῦδιά μου ἀκόμα
Καὶ μόνο τὸ παρήγορο
πικροσφραγίζει στόμα
Ὅταν τοῦ πῶ... ἄχ! πῶς λοιπὸν
ὅλα νεκρὰ θὰ πέσουν
Τὰ ὄνειρά μου λούλουδα
ἀπότιστα στὸ χῶμα;

Ἄνεμόν

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΕΡΩΝΗ

Ἡ γνωστότατη εἰς τὸ Σμυρναϊκὸν κοινὸν μεγάλη Ἑλληνὶς ἠθοποιός, ἡ παίζουσα ἐν τῷ Θεάτρῳ Γκαϊτέ.

Ἡ ΝΗΣΟΣ ΠΑΡΟΣ

Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἀριστερὰ τοῦ ἁγίου βήματος εὐρίσκεται τὸ παρεκκλήσιον τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Τοῦτο εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς διότι ἔχει τὸ αὐτὸ σχῆμα μὲ τὸν ναὸν ἐν σμικρογραφίᾳ· σείρᾳ κιόνων ἐκατέρωθεν τοῦ ναοῦ τούτου ἠλημμένων ἐκ παλαιοῦ Ἑλληνικοῦ εἰδολογατρικοῦ ναοῦ υποβαστάζει τὰ λεγόμενα κτιχοῦμενα· ἐπίσης καὶ τὸ τέμπλον τοῦ ναοῦ τούτου εἶνε μαρμαρίνον καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ ἱεροῦ ὑπάρχει θεατρικὴ κλίμαξ μαρμαρίνη· λέγεται δὲ ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων πρὶν κτίσῃ τὸν ναὸν ὠκοδόμησε τὸ παρεκκλήσιον· τοῦτο δὲ ἔχων ὡς ὑπόδειγμα ἤγειρε τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν. Δεξιὰ τοῦ ἱεροῦ βήματος εἶνε τὸ παρεκκλήσιον τῶν ἁγίων Ἀναργύρων. δεξιὰ δὲ αὐτοῦ εὐρίσκεται τὸ παρεκκλήσιον τοῦ ἁγίου Φιλίππου. Δεξιὰ τοῦ μεγάλου ναοῦ εἶναι τὸ ἱερόν βαπτιστήριον πανάρχαιον μαρμαρίνον μνημεῖον ἐκ τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Ἡ κολυμβήθρα σταυροειδὲς σχῆμα ἔχουσα, διὰ βαθμίδων μαρμαρίνων εἰς αὐτὴν ὁ βαπτιζόμενος κατήρχετο· ἔχει ἐν τῷ μέσῳ κίονα μικρὸν, ἐντὸς δὲ τοῦ βαπτιστηρίου εἶναι καὶ καὶ ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ, ἔχων ἐπίσης θυσιαστήριον καὶ πρόθεσιν· διότι οἱ βαπτιζόμενοι ἀφοῦ πρώτον ἐκατηχούντο ἐκεῖ ἐλειουργοῦντο καὶ ἐμεταλάμβανον τῶν ἁγίων μυστηρίων.

Οπισθεν δὲ τοῦ βαπτιστηρίου εἰς σκοτεινὸν διάδρομον ἀφεγγῆ ὑπάρχει ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου προχωροῦντες πρὸς δυσμὰς εὐρίσκομεν τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Θεοκτίστης μετὰ τοῦ τάφου αὐτῆς. Ἐν τῷ νόρθηκι τοῦ ναοῦ ὑπάρχουν τάφοι δουκικοὶ καὶ ἀρχαῖαι εἰκόνες· ἡ μὲν μία παριστᾷ τὴν Δευτέραν παρουσίαν ἢ δὲ ἄλλη τὴν ἁγίαν Τριάδα κάτωθεα δὲ αὐτῆς τὴν παραβολὴν τῶν 10 πικρῶν· ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ εἶναι ἀριστερὰ ὁ ἄμβων, ὅστις μαρμαρίνος καὶ υποβασταζόμενος ὑπὸ δύο κιόνων, δεξιὰ δὲ ὁ θρόνος τοῦ ἐπισκόπου, τεχνούργημα ἐξαιρετικὸν λεπτουργικῆς καὶ γλυπτικῆς.

Ἐξωθεν δὲ τοῦ ναοῦ ὑπάρχει αὐτὴ μεγαλοπρεπεστάτη ἔχουσα στοῖαν μαρμαρίνην μετ' ἀψίδων, περικλείουσαν τὴν τετράγωνον αὐλὴν καὶ ἀπὸ τὰ 4 σημεῖα ἄνωθεν δὲ καὶ κάτωθεν τῆς στοῆς ὑπάρχουσι δωμάτια διὰ τοὺς προσκυνητάς. Ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ δὲ μέρους τοῦ νόρθηκος ὑπάρχει ἡ κλίμαξ ἢ ἄγουσα εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ κτιχοῦμενα πλὴν τῆς πηγῆς τοῦ ἱεροῦ ὑπάρχει καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐντὸς τοῦ ναοῦ πύσιμον φρέαρ. Τοῦ ναοῦ ἡ χωρικότης ἀνέτως δύναται νὰ περιλάβῃ μετὰ τῶν

κατηχομένων 4,000 ἕως 5000 χιλ. ἀνθρώπων.

Θυμκσίως μεγαλοπρεπῆς τελεῖται ἡ ἑορτὴ τῆς 15ης Αὐγούστου ἢ ὅποια γίνεται εἰς τὴν παραλίαν, ὑπὸ λόγου ναυτῶν καὶ τῆς μουσικῆς των, συνοδευομένη ὑπὸ ἀπειροῦ λαοῦ.

Ἡ Πάρος εἶνε πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἀρχιλόγου σατυρικοῦ ἀκμάσαντος κατὰ τὸ 655 π. Χ. πρώτου ἰκμβογράφου. Τὸ σπήλαιόν του σώζεται· εἶναι δὲ εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ λιμένος.

Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ὁ Μιλτιάδης μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶν νίκην, ἐπροφασίζετο ὅτι οἱ Πάριοι ἐχωρήγησαν εἰς τοὺς Πέρσας μίαν τριήρην, διότι οὗτος ἔτρεφεν ἄσποδον αἴσος κατὰ τῶν Παρίων, οἵτινες διέβκλον αὐτὸν εἰς τὸν Ἰθάκην τὸν Πέρσην. Ὁ Πάριος Λυσσαγόρας ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Πάρου καὶ πολιορκήσας αὐτὴν ἐζήτησε παρὰ τῶν κατοίκων 1000 τάλαντα· ἀντέστησαν τότε οἱ Πάριοι ἀλλὰ ἡ Ἱερεία τῆς Δήμητρος προσπονηθεῖσα αὐτῷ φιλιαν καὶ ὑποσχθεῖσα νὰ παραδώσῃ αὐτῷ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς Δήμητρος περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀλλὰ ὀλισθήσασα κατέπεσεν καὶ ἐτραυματίσεν τὸν μηρὸν ὡς διηγεῖται ὁ Ἡρόδοτος καὶ οὕτω ἠνγκνάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἄπρακτος εἰς Ἀθήνας. Καὶ ὁ νικητὴς τοῦ Μαραθῶνος ἐπανελθὼν ἄπρακτος ἐκ τῆς νήσου ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον 100 ταλάντων, ὅσα δηλ. ἐδαπανήθησαν κατὰ τὴν ἐστρατείαν· ἀπέθανεν δὲ οἰκτρῶς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπὶ μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν Ἀθηνῶν ἦτο καὶ αὐτὴ, ὡς αἱ λοιπαὶ κυκλάδες μέρος τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηνῶν· διάσημος διὰ τὰ μάρμαρά της καὶ λατομεῖα της.

Οἱ ἐκ Βερολίνου λόγιοι Βερῶνος *Lilcr* καὶ *Rurumion* γινώσκουσι τῆς ἀρχαίας καὶ νέας Ἑλληνικῆς ἐνήργησαν δαπανηρὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς ἰδίως ἀναλώμασιν ἐν Πάρῳ κατὰ τὰ ἔτη 1898—1901, ὡς καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἔφερον δὲ εἰς φῶς σπουδαίους ἀρχαιολογικοὺς θησαυροὺς, οἵτινες εὐρίσκονται ἐν τῷ ἐνταῦθα ἀρχαιολογικῷ Μουσείῳ, ὑδ' ἐπιμελητῆς τυγχάνει ὁ Σχολάρχης Πάρου κ. Ἀλέξανδρος Τσορόνης ἐπιμελῶς καὶ ἀκαταπονήτως ἐργαζόμενος ὑπὲρ τοῦ Μουσείου. Ὁ τελευταῖος δὲ ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς νόμος περὶ ἀρχαιοτήτων, ὀφειλόμενος εἰς τὸν κ. Καβαδῖαν, πολὺ συνετέλεσεν εἰς τὴν διάσωσιν διαφόρων ἀρχαιολογιῶν θησαυρῶν, οἵτινες ἀκατονομάστως ἀπενεπολοῦντο ὑπὸ τῶν διαφόρων ἀρχαιοκαπήλων. Πρὸς νότον εἰς θέαν μεγαλοπρε-

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΗΣ

Ὁ ἰσυμπαθέστατος καλλιτέχνης, ὁ διαπλάσας τοὺς δυσκολωτέρους ρόλους καὶ τὸν ὁποῖον καὶ πάλιν θαυμάζει τὸ Συμυραϊκὸν κοινὸν παίζοντα μετὰ τῆς συζύγου του κ. Αἰκ. Βερώνη ἐν τῷ θεάτρῳ Γκαϊτέ.

πεστάτην, ἀνεκαλύφθη ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ· εἰς τὸ κέντρον δὲ τῆς νήσου παρὰ τὴν Μοῆν τοῦ ἁγίου Μηνᾶ ὑπάρχει τὸ ἀρχαῖον λατομεῖον ὅθεν ἐξορύττονται ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς οἱ λευκοτάτοι διαφανεῖς Πάρισι λίθοι κατάλληλοι πρὸς κατασκευὴν ἀνδριάντους, διότι ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιδερμίδος· ἐξ αὐτοῦ οἱ ἀρχαῖοι κατασκεύασαν ὅλα τὰ ἀγάλματά των, ὡς μαρτυροῦσι ὁ Ερμῆς τοῦ Πραξιτέλους ἢ Ἀφροδίτη τῆς Μύλου καὶ πλεῖστα ἄλλα. Ἀπὸ τῆς παραλίας μέχρι τῶν λατομείων ὑπάρχει σιδηρόδρομος νῦν ἀχριστος ὃν

κατεσκεύασε ἡ πρὸ 20 ἐτῶν Βελγικὴ ἐταιρεία πρὸς ἐξόριζιν καὶ ἐκμετάλευσιν Παρίων μαρμάρων. Ἡ Πάρος εἶναι εὐφοροτάτη εἰς βάλβανκα, δημητριακοὺς καρπούς, ἰδίως ἔχει ἐξαιρετικὸν οἶνον ἔχει 3 μονὰς τὴν τοῦ Χριστοῦ (καλογοραίων) τὴν τῆς Ζωδόχου πηγῆς καὶ τὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, θαυμάσιον ἐπὶ σησεῖναι τὸ σπήλαιον τῶν σταλακτιτῶν ἐν Ἀντιπάρῳ.

Οἱ Πάρισι εἶνε ὁμολογουμένως φιλόξενοι καὶ καλοί.—

Σμύνη 1909

Μέλπω Μ. Κουτούβαλη

ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΕΛΙΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΑΡΑΜΜΕΝΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

«Et moi comme lui belle»
«Et jeune comme lui»
«Je ne veux pas nourrir encore»
André Cheuire

Μία μέρα ἀκουμισμένη ἀπαλά, ἀπαλά, στὸν ὦμο μου, ἐφιθύριζε μὲ φωνὴ ποῦ ὁμοιάζε σὰν κηράκι ἐτοιμοθανάτου:
— Θὰ μὲ ξεχάσης γρήγορα ἄρα γε ἔταν πεθάνω;

Καὶ ταυτοχρόνως ἐτήκωσε τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς—τὰ μαῦρα ἐκεῖνα γλυκὰ ματάκια ποῦ κλοῦσαν τόση μελαγχολία, ὡσὰν νὰ παρεπονούντο γιὰ τὴν ἀρρώστια ἢ ὅποια κατέτρωγε τὸ εὐγενὲς τῆτός της—μὲ παρετήρησεν ἰκετευτικά. Δυὸ δάκρυα—διαμάντια ποῦ ὁ πόνος τῆς ἔφερεν ἕως τὰ μάτια ἀπὸ τὰ βέθη τῆς πικραμμένης τῆς καρδίας—ἐκυλίσθησαν στὰς παρειάς της αἱ ὅποια ἀπὸ τὴν θέρμη ἦσαν ρόδινα.

Προσεπάθησα νὰ φανῶ ἀτάραχος καὶ φέρων τὴν χεῖρα γύρω στὸ λεπτὸ ἐκείνο σωματάκι τὸ ὁποῖον ἦτο τόσο πλησίον στὸ τάφο ἐμειδίασα.

— Παιδί ποῦ εἶσαι! τῆς εἶπα· αὐριοῦν πάλι ὅταν σοῦ περάσῃ ὁ πυρετός θὰ θέλῃς νὰ βγοῦμε στὸ κήπο. Προτιμῶ τὰ παιδιακίσια σου ἐκεῖνη ἐπιμονὴ νὰ θέλῃς νὰ περιπατήτῃς μὲ τὸ φεγγάρι, παρὰ αὐτὰ ποῦ μοῦ λὲς τὰ...

— Μὴ μοῦ λέτε πειὰ ψέματα (θέτουσα τὴν χεῖρα στὰ χεῖλη μου) Κανένας, ναί κανένας δὲν τολμᾷ νὰ μοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια, οὔτε σὺ οὔτε ἡ μαμά, οὔτε καμμιά ἀπὸ τὰς φίλας μου. Μὰ ἐγὼ τὰ ἔμαθα ὅλα... ἀκοὺς ὅλα ὅσα εἶπε χθὲς ὁ γιστρὸς...

Καὶ μοῦ ἐπανελάβε κατὰ γράμμα ὅλα τὰ ἀπελιπιστικά λόγια τοῦ δόκτορος. Πῶς ἐγνώριζε τὴν τρομερὰ ἀλήθεια ἀφοῦ ὅλα εἶχον λεχθῆ στὸ κήπο ἐνώπιον τῆς μητρὸς τῆς μόνον καὶ ἐμοῦ, ἐν ᾧ ἐκεῖνη εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν της;

Προσεπάθησα νὰ τῆς δώσω θάρρος.

— Καθύμνη Λιλὴ μὴ δημιουργεῖς φόβους ἀνυπάρχτους...

— Ἀνυπάρχτους... εἶνε εὐκολο νὰ τὸ λέγῃ κανεὶς. Ἀν μποροῦσα τοῦλάχιστον νὰ σὰς πιστεύσω δὲ θὰ λυπούμουν μὲ τὴ σκέψι πῶς μαζὺ μὲ τὴ ζωὴ χάνω τόσα ἡμίρρα πράγματα. Ἀχ!

ἐκεῖνες ἢ σεληνοφώτιστες νύχτες δὲ θὰ τὰς ξεχάσω ποτέ, θυμᾶται μιὰ βραδυὰ ποῦ κρύφθηκα πίσω ἀπὸ τὴν ροδοδάχνη γιὰ νὰ σὲ τρομάξω; τί ὄρατα περασμένα. Μὰ τώρα πᾶνε, πᾶνε πειὰ γιὰ πάντα...

Μ' ἐπνιγεν ἡ συνομιλία αὐτή. Ηνοῖξα τὸ παράθυρο γιὰ ν' ἀναπνεύσω.

Ἦτο χλιαρὰ φθινοπωρινὴ ἑσπέρα. Μὲ ἐπλησίασε καὶ ἐστήριξε τὸ κεφάλι στὸν ὦμο μου ἐν ᾧ ἐγὼ τὴν ὑπεστήριζον μὲ τὸν βραχίονα. Ἐμπρὸς μας ἐξετείνετο ὁ ἀπέραντος κήπος καὶ ἡ ὄρατα ἐκεῖνη ἐξοχὴ ἔνθα εἶχεν ἔλθει νὰ εὕρῃ τὴν ζωὴν καὶ τὴν υἱεῖαν.

Τ' ἀστέρια ἐλάμπαν στὸν οὐρανὸν σὰν μάτια ποῦ λειποψυχοῦν ἀπὸ τὴν καλλονὴν τῆς φύσεως. Βραδυὴ αὔρα ἐφύσα στὰ φύλλα μὲ ἀρμονικὸ κρότο καὶ ἔφθανε μέχρις ἡμῶν ἀρωματωμένη μὲ τὴν συμπαθῆ καὶ πένθιμον ὁσμὴν τῶν χρυσαυθῆμων. Ἀπὸ μακρὰν ἤκούετο ὁ μελαγχολικὸς καὶ μονότονος τριγμὸς τοῦ γρύλλου.

— Τὶ βραδυὰ! Ἀχ! νὰ μποροῦσα νὰ βγῶ ἔξω λιγάκι. Νὰ περιπατήσω, ... νὰ πάρω λίγο ἀέρα ποῦ πνίγομαι ἐδῶ μέσα τόσο καιρὸ τώρα...

— Ἀ! μικροῦλά μου, κάθε ἄλλο! ἤκουσθη λέγουσα καλοκαθάτως μιὰ γεροντικὴ φωνή.

Ἦτον ὁ ἰατρός.

— Γιατρέ μου, κάνε με λειπὸν γρήγορα καλά.

Τὴν ἐχάιδεψε καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸν σφυγμὸν τῆς.

Ἐστάθηκα στὸ παράθυρο μὲ τὰς πλέον μελαγχολικὰς σκέψεις περιμένων νὰ τελειώσῃ ἡ ἐξέτασις.

Εἶδον τὸν ἰατρὸν νὰ φεύγῃ τὴν μητέρα τῆς νὰ τὸν ἀκολουθῇ μὲ τὸ ἀλγεινὸ ἐκεῖνο βλέμμα ποῦ ἔχει μιὰ μητέρα, ὅταν περιμένῃ ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς θνητοῦ τὴν ζωὴν ἢ τὴν καταδίκην τοῦ παιδιοῦ τῆς. Ἐνα κοριτσάκι ἑπτὰ ἐτῶν τὴν ἀκολουθοῦσε. Ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τῆς.

Ἐπεθύμουν νὰ μάθω τί εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ βγῶ νὰ καπνίσω ἕνα τσιγάρο;

— Ναί πήγαινε, ἀπήντησε μ' ἕνα μελαγχολικώτατο χαμόγελο, πήγαινε νὰ μάθῃς τί εἶπεν ὁ γιατρός καὶ κατόπι ἐλα καὶ σὺ νὰ μοῦ

Αἱ Τρεῖς Χάριτες.

πῆς γίλια φέμματα. Μὰ νὰ δῆς τί καλά πληροφορημένη θὰ εἶμαι κι' ἐγώ....

— Α! ἂν ἀρχίστης τὰ ἴδια δὲν πηγαίνω καθόλου. Ἀς μὲν λείπη τὸ τσιγάρο.

Καὶ ἐκάθησα.

Ἐσηκώθηκε μὲ κόπο, μὲ ἐπλητίασε καὶ στηρίζουσα τὰ χέρια της στοὺς ὤμους μου :

— Συγχώρησέ μου ποῦ σὲ κάνω νὰ λυπάσαι μὲ τῆς παραξενιῆς μου. Μὰ εἶμαι τόσο λυπημένη κι' ἐγώ. Ἐλα πήγαινε νὰ καπνίσῃς τὸ τσιγάρο σου, τὸ θέλω. Καὶ φέρε μου ἀπὸ τὸ κῆπο σὰν ἐπιστρέψῃς ἕνα δρόν χρυσάνθεμα γιατί αὐτὰ ποῦ φορῶ εἶνε πειὰ μαραμμένα.

Καὶ ἐψιθύρισε σιγά, σιγά :

— Σὰν ἐμένα.

Ἐξῆλλον ἀπὸ τὴν μίαν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἐπέστρεψα ἡσύχως ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀρου πρώτον ἔκοψα δρόν χρυσάνθεμα ἀπὸ μιά γλάστρα τοῦ μπαλκονοῦ.

Κάτι μοῦ ἔλεγε πῶς θάβλεπα τὸν κακοῦργον ποῦ τῆς ἔλεγε τὰ λόγια τοῦ ἱατροῦ.

Ἐνα κοριτσάκι ἑπτὰ ἐτῶν ἔτρεξε χοροπηδὸν μὲ τὴν ἀναισθησίαν τῆς ἡλικίας του.

— Καλῶς τὴ Λουλοῦκα! Νὰ ἡ σοκολάτα ποῦ σοῦ ὑπεσχέθην, μὰ πὲς πρώτα, τί εἶπε ὁ γιατρός σήμερα στὴ μαμά;

Ἐμεινα ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμένος ἀπὸ τὴ ἐκπληξί, δὲν μποροῦσα νὰ κάμω βῆμα καὶ ἔβλεπα σὰν ὄνειρο τὴν σκηνὴν.

Τὴν εἶδα νὰ κρατῆ μέσα στὰ δρό της χέρια τὸ εὐμορφο καὶ ἀναισθητο κεφαλάκι τῆς μικρᾶς, νὰ τὴν παρατηρῆ μὲ μιά ἀνέκφραστη ὀλῆφι καὶ νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὰ ἀδελφικά χεῖλη ν' ἀκούσῃ τὴν καταδίχην της.

— Εἶπε... πῶς εἶσαι στὴ τελευταία περί... οδο. Τί θὰ πῆ αὐτὸ Διλή; Πῶς θὰ γίνῃς πειὰ καλὰ ἔ; Ἐπειτα ἡ μαμά ἔκλαιε καί... πάγω νὰ δῶ...

Ἡρπασε τὴν σοκολάτα καὶ ἔφυγε χοροπηδῶσα πάλι.

Μόλις ἐπρόφθασα νὰ τρέξω μέσα στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ ὑποστηρίξω τὸ σῶμα τῆς δυστυχισμένης Διλῆς ποῦ ἔπεσε σὰν κορμὸς τρυφεροῦ δένδρου στὸ κτύπημα τοῦ ξυλοκόπου.

Τῆς ἔδειξα τὰ χρυσάνθεμα, τὰ ἔσφιξε στὸ στήθος της καὶ ἔπειτα μοῦ τὰ ἐπέστρεψε.

— Πάρε τα... θὰ σοῦ θυμίζουσαν τὴν μαραμμένη ἀγάπη σου, μοῦ εἶπε.

Καὶ ἔπειτα, ἕνα σπαρακτικὸ κλάμμα μέσα ἀπὸ τὸ ματωμένο στήθος της ἀνέβηκε ὅλη τὴ κλίμακα τοῦ πόνου.

Αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ἀποχαιρετισμὸς της στὴ ζωή.

Ἡ γνώσις τῆς θέσεώς της τὴν ἐσκότωσε.

Ἀπὸ τότε λατρεύω τὰ χρυσάνθεμα, ὅταν δὲ παρατηρῶ τὸ χαριτωμένο αὐτὸ λουλοῦδι νὰ γέρνῃ μὲ χάρι τὴ πολυπέταλη μελαγχολικὴ στεφάνη του νομίζω πῶς εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς νεκρᾶς φίλης μου ποῦ μοῦ ἐπαναλαμβάνει τὸ θλιβερὸ παράπονό της.

— Θὰ μὲ ξεχάσῃς γρήγορα, ὅταν πεθάνω;

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ἡ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

(Αραβικὸν διήγημα.)

Οἱ Αραβες διηγούνται ὅτι, εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐγείρεται σήμερον ὁ ναὸς τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ ὅπερ δὲν ἦτο τότε εἰμὴ πεδιάς ἀκαλλιέργητος, δύο ἀδελφοὶ ἔζων καὶ ἐκαλλέεργον ἀπὸ κοινοῦ τὴν κληρονομίαν τῆς μητρὸς των.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θερισμοῦ, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔδεσαν τὰ δεμάτιά των καὶ κατεσκευάσαν ἴσους σωρούς, τοὺς ὁποίους ἀφῆσαν εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος.

Κατὰ τὴν νύκτα, ὁ εἷς τῶν ἀδελφῶν εἶπε καθ' ἑαυτὸν: «Ὁ ἀδελφός μου ἔχει γυναῖκα καὶ τέκνα διὰ νὰ τρέφῃ· ἐγὼ δὲν εἶμαι νυμφευμένος· δὲν εἶνε δίκαιον τὸ μερίδιόν μου νὰ εἶνε τόσον πολὺ, ὅσον τὸ ἰδικόν του. Ἐμπρὸς ἄς ἀφαιρέσω ἀπὸ τὸν σωρὸν μου δεμάτια τινα καὶ ἄς τὰ προσθέσω κρυφίως εἰς τὰ ἰδικά του· δὲν θὰ ἐννοήσῃ τίποτε καὶ δὲν θὰ δυνηθῇ οὕτω νὰ ἀποποιηθῇ». Ἐπραξε δὲ ὕπως ἐσκέφθη.

Τὴν ἰδίαν νύκτα ὁ ἀδελφός ἠγέρθη καὶ εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του: «Ὁ ἀδελφός μου εἶνε νέος, ζῆ μόνος καὶ ἄνευ συντρόφου· δὲν ἔχει κανένα νὰ παρευρίσκειται εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ νὰ τὸν παρηγορῇ εἰς τοὺς πόνους του. Δὲν εἶνε δίκαιον ν' ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἀγροῦ δεμάτια τινα τὰ ὅποια νὰ θέσωμεν εἰς τὸν σωρὸν του; Ἐμπρὸς ἄς σηκωθῶμεν καὶ ἄς θέσωμεν κρυφίως εἰς τὸν σωρὸν του ἕνα ὄρισμένον ἀριθμὸν δεμάτων δὲν θὰ ἐννοήσῃ τίποτε αὔριον καὶ δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀποποιηθῇ». Ἐπραξαν δὲ ὕπως ἐσκέφθησαν.

**

Τὴν ἐπιούσαν, ἕκαστος τῶν ἀδελφῶν μετέβη εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ ἐξεπλάγη πολὺ ἰδὼν ὅτι οἱ δύο σωροὶ ἦσαν ἕμοιοι.

Ἐπὶ πούλλας νύκτας ἔπραξαν τὸ ἴδιον· ἀλλὰ, καίτοι ἕκαστος ἐκόμιζεν εἰς τὸν σωρὸν τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν δεματίων, οἱ σωροὶ ἔμεναν πάντοτε ἴσοι.

Νύκτα τινα, τέλος, ἀμφότεροι παραφυλάξαντες διὰ ν' ἀνακαλύψωσι τὴν αἰτίαν τοῦ θαύματος τοῦτου, συνηγήθησαν καθ' ἕνα στιγμὴν ἕκαστος ἐκό-

Ἡ μητέρα (Ἔργον Θελαίας Φλωρᾶ)

μιζε τὰ διὰ τὸν ἄλλον προοριζόμενα δεμάτια. Καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκαλὰς ἀλλήλων.

Καὶ οἱ ἀνθρώποι ἐσκέφθησαν ὅτι ὁ χῶρος αὐτὸς ὅπου δύο ἀνθρώποι ἔδωκαν τοιοῦτον παράδειγμα ἀδελφικῆς στοργῆς καὶ ὁμοιότητος, ἦτο ἡ σπουδαιότερα τοποθεσία διὰ νὰ κτισθῇ Ναὸς ἀφιερωμένος εἰς τὸν κοινὸν Πατέρα.

**

Ἡ ἱστορία αὕτη μᾶς διδάσκει ὅτι, ἐὰν ἕκαστος δὲν εἶχεν εἰμὴ μίαν σκέψιν — ν' ἀποδίδῃ ὠφελείαν εἰς τοὺς ἀδελφούς του — ὅ,τι θὰ ἀπέδιδεν εἰς τὸν ἕνα θὰ τὸ ἐλάβεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τὸ μέρος ἐκάστου, οὐδέποτε ἐλαττούμενον, θὰ ἦτο πάντοτε ἴσον, ὅλὰ γινόμενα δὲ ἀπαύστως ἐν τῇ συνεχεῖ ταύτη ἀνταλλαγῇ τῶν ὠφελειῶν καὶ ἐν τῇ ἀφουσίῳ μετὰ τῶν ἄλλων τῶν ἀνθρώπων. Ταύτη τις ἀδελφικὴ ὁμοιότης θὰ καθίστα τὴν γῆν τὸν ὠριότερον νῶν τῆς Θεότητος.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ Η ΗΘΙΚΗ

Ηρχισαν τὰ θέατρα καὶ μαζί μ' αὐτὰ καὶ τὸ αἰώνιον ζήτημα καὶ αἱ ἀκατάπαυστοι συζητήσεις γὰρ ὁ τὰδε ἡέκεινος ὁ θιάσος ἀνιβίβασε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔργα ἀνήθικα, προσβάλλοντα τὴν διατηροῦσαν ἀλώβητον τὴν ἠθικὴν Σμυρναϊκὴν οἰκογένειαν.

Ὁ σκοπὸς μὰς εἶναι νὰ μὴ ἐρχώμεθα ποτὲ εἰς ἀντεγκλήσεις καὶ νὰ μὴ γράφωμεν ἄρθρα ἵνα πολεμήσωμεν τὴν γνώμην τοῦ τὰδε συναδέλφου, θὰ μὰς ἐπιτρέψουν ὅμως οἱ κορυφαῖοι τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων μὰς νὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς παρατηρήσεις μὰς.

Ὅταν τὸν χειμῶνα ἡ Κυβέλη ἀνιβίβασεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ *Sporting* τὰς περιφρήτους ἐκείνας γαλλικὰς φάρσας τὰς ἐκτραχηλισμένας ἤγειρεν πάλιν ὁ ὁμογενὴς τύπος τὴν φωνὴν διὰ τὴν διακινδυνεύουσαν ἠθικὴν τῶν οἰκογενειῶν τῆς Σμύρνης. Καὶ τότε ἐγράψαμεν τὰ δέοντα καὶ σήμερον εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰ αὐτὰ καὶ σφοδρότερον μάλιστα.

Ὁ σκοπὸς τοῦ θεάτρου εἶναι μέγας, πολὺ μεγαλύτερος — τὸ θέατρον ἐξευγενίζει τὴν καρδίαν, λεπτοῦναι τὸν νοῦν, ἐνσπείρει στὴν ψυχὴν τοῦ ἀκροατοῦ αἰσθητικὰ ἀγνά, φιλογενῆ, εὐγενῆ καὶ φιλοπάτριδα. Τὸ θέατρον, ἀλλὰ ποῖον θέατρον; τὸ θέατρον τὸ καλὸν θέατρον καὶ οὐχὶ αἱ παραφροναὶ τοῦ θεάτρου αἱ ὁποῖαι μὰς ἐπισκέπτονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, σκοπὸν ἔχει νὰ καταπολεμῇ τὸ κακὸν καὶ πρὸ πάντων νὰ ἐμφυσῇ εἰς τὴν οἰκογένειαν τὴν ἰδέαν τῆς τιμῆς διὰ τῆς ἀναπαράστασης τῶν κακῶν ἅτινα φέρει ἡ παρεκτροπὴ τῆς συζύγου, τῆς κόρης ἢ καὶ ἄλλων ἐπὶ τέλους εἰς μίαν οἰκογένειαν.

Υπάρχουν καὶ ἄλλα θέατρα τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲν δύνανται νὰ ἀποκλεισθῶσιν, ἀλλὰ παίζονται ἐκεῖ αἱ χειρότεροι φάρσαι, αἱ πλέον ἐκτροπὴν κωμωδία ἐνώπιον ἀνδρῶν καὶ ἀνήθικων γυναικῶν.

Ἐδῶ ἐν Σμύρῃ δὲν διετηρήθη ἐκεῖνο ὅπερ ἔπρεπε νὰ διατηρηθῇ. Εἶναι ὀλίγα ἔτη ὅπου μερικοὶ ἄνδρες μετὰ τινῶν γυναικῶν τῶν ὁποίων ἡ τέχνη δὲν ἐπενοῦσε πειὰ εἰς τὸ Παρίσι ἢ εἰς τὴν Ἀθήνα — ἐννοεῖται εἰς τὰ καταγῶγια τοῦ Παρισίου

καὶ τῆς Ἀθήνας — μὰς ἐκουβαλήθησαν ἐδῶ ὡς καλοὶ ἠθοποιοὶ καὶ αἰδοὶ καὶ ἐγκαθιδρύθησαν εἰς τὰ κυριώτερα κέντρα.

Εἰς τοὺς Σμυρναίους ἤρσαν αὐτὰ καὶ ὁ πατὴρ εὐχαρίστως ὠδηγοῦσε τὴν κόρην του, ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀδελφὴν, ἡ σύζυγος μὲ ἐπιθυμίαν προώτρυνε τὸν σύζυγον νὰ ὑπάγουν νὰ εὐχαρισθηθοῦν μὲ τὰ ἐλεύθερα τραγουδάκια τῶν Παρισινῶν, μὲ τὸ ξεγυμνωμὸ τῶν τραγουδιστῶν αὐτῶν καὶ μὲ τὰς πολὺ ἀπρεπεῖς κινήσεις των.

Τώρα ἐξέπεσαν καὶ αὐτὰ καὶ ἔχομεν τὰ θέατρα τοῦ δὲν ἐννοοῦν πειὰ νὰ παίζουν παρὰ τῆς ἀνάσχυντες φάρσας τῶν Γάλλων.

Ποῖος πταίει ἄρα γε σὶὸν ἐξευτελισμὸν αὐτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου; Οἱ θιάσοι ἢ αἱ κοινωναὶ; Ἐδῶ ἔγκειται ἡ διαφωνία μὰς μετὰ τῶν ἀρθρογράφων τῶν Σμυρναϊκῶν ἐφημερίδων.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ὅταν παίζονται αὐταὶ αἱ φάρσαι πηγαίνει πληθὸς, μὰ πληροῦται τὸ θέατρον ὅταν παίζονται καὶ ἔργα σοβαρὰ καὶ ἀξία.

Ἐδῶ; Ἐδῶ συμβαίνει κάτι ἄλλο. Ἡ κ. Λοράνδου ὅταν ἤρξατο τῶν παραστάσεων τῆς, τὰς πρώτας ἐσπέρας ἀνιβίβασεν ἔργα πολὺ σοβαρὰ, ἔργα πολλῆς ἀξίας, δὲν μοῦ λέγετε σεῖς κύριοι ποῦ καταφέρεσθε ἐναντίον τοῦ θιάσου τῆς κυρίας Λοράνδου πόσοι ἦσαν οἱ ἀκροαταὶ; Βέβαια πάντοτε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν εἴσθε σεῖς οἱ ὅποιοι ἔχετε δωρεὰν τὴν εἴσοδον.

Ἡ κ. Λοράνδου βλέπουσα ὅτι τὸ θέατρον τῆς ἦτο κενὸν ἔπαιξε μίαν ἢ δύο φάρσας αἱ ὁποῖαι ἤρσαν εἰς τὸ Σμυρναϊκὸν κοινόν. Τότε ἔλαβε θάρρος καὶ ἔπαιξε τὴν περίφημον κωμωδίαν «ἡ κυρία τοῦ Μαξίμ».

Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη σύζυγος ποῦ νὰ μὴ τοῦ ἤρσε ἡ κυρία τοῦ Μαξίμ, οὐδεμία σύζυγος ἢ ὁποῖα νὰ δυσηρεστήθη ἀπὸ τὰς σκηνὰς τῆς κυρίας τοῦ Μαξίμ. Κάποια τέλος ἄβρα δεσποινὴς ἢ ὁποῖα νὰ ἐκοκίνησε καὶ νὰ μὴ ἐξεκαρδίστηκε ἀπὸ τὰς χυδαῖας σκηνὰς τῆς κυρίας τοῦ Μαξίμ.

Πρώτη ἡ Κυβέλη ἤρξατο νὰ φουρνίρῃ εἰς τὸ Σμυρναϊκὸν κοινόν τὰ ἐκτροπὰ τῶν ξένων συγγραφέων, τὴν ἐμιμήθη ἡ Λοράνδου, καὶ τὸ ἴδιο θὰ πράξῃ κάθε θιάσος ὁ ὁποῖος θὰ ἀποφασίσῃ νὰ παίζῃ στὴ Σμύρῃ.

Οἱ θιάσοι δὲν πταίουν, εἶναι τὸ ἐπάγγελμά των καὶ ἕκαστος ἄνθρωπος ἔχει ἓνα ἐπάγγελμα διὰ νὰ ζῇ. Ὁ θιάσος ἵνα κρατήσῃ τὴν σκηνὴν ὑψηλὰ ἔχει ἀνάγκην ὑποστηρίξεως πρωτίστως γιὰ νὰ ζῇ καλὰ καὶ νὰ σκεφθῇ κατόπιν διὰ τὸ ἠθικὸν καὶ τὸ ἰδανικόν.

Οἱ θιάσοί μὰς παίζοντες ἔργα ἐξόχου τέχνης καὶ ἠθικῆς κυριαλεκτικῶς πεινοῦνε, ἐνῶ ὅπως οὐδὲν κάποιον ὑποστήριξιν εὐρίσκουν ὅταν παίζουν τῆς φάρσας ποῦ ἴδκαμε τὸ χειμῶνα στὴ Κυβέλη, ποῦ βλέπομε τώρα στὴ Λοράνδου.

Λάθος ἔχετε κύριοι, μέγα λάθος, νὰ φωνάζετε ὅτι «αἱ Σμυρναϊκὴ οἰκογένεια διατηροῦσιν εὐτυχῶς τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἀντίληψιν τῶν ὑγιῶν διδάγματων», αἱ οἰκογένεια τῆς Σμύρνης δὲν εἶναι πλέον ὅπως ἦσαν πρῶτα. Γράφετε ὅπως θὰ ἐγράψατε πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ τριάκοντα ἔτη ἤρσαν νὰ μεταβάλουν καθολοκληρίαν τῆς Σμυρναϊκῆς οἰκογένειας.

Θὰ ἦτο δὲ ἀδικίον νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ θέατρον συνετέλεσεν εἰς τοῦτο, τὸ θέατρον τὴν Σμυρναϊκὴν οἰκογένειαν τὴν εὐρήκε ἀνεπτυγμένην, πολὺ ἀνεπτυγμένην.

Τὴν οἰκογένειαν τὴν ὁποῖαν ἐγνωρίσατε σεῖς δὲν θὰ τὴν εὐρετε σήμερον ὅσον καὶ ἂν τὴν ζητήσητε. Εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ὁ πολιτισμὸς ὁ ὁποῖος, φυσικῶ τῶ λόγῳ, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ εἰσχωρήσῃ εἰς μίαν πόλιν μεγάλῃν ὅπως εἶναι ἡ Σμύρνη. Ἄλλ' ἐνταῦθα εἰσεχώρησεν ψευτοπολιτισμὸς. Ἐδῶ σήμερον ἐννοοῦν ὅλοι ἀνεξαιρέτως πολιτισμὸν νὰ ἐνδύωνται πτωχοὶ καὶ πλούσιοι τὸ ἴδιο μὲ μεγάλο λοῦσο, ἀδιάφορον ἂν τὸ πουργι τῶ συζύγου βαστῆ ἢ ὄχι, ἀδιάφορον ἂν ὁ πατὴρ δύναται ἢ ὄχι, ἀδιάφορον ἂν ὁ ἀδελφὸς κερδίζει τόσα ἢ ὄχι, ὁ πολιτισμὸς ἀπαιτεῖ λοῦσο, κερφεῖται, ἀργίαν καὶ φλόγην.

Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο εἰς τὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης. Εἰκεῖ ἡ κόρη εἶναι ἀνεξάρτητος, ἐργάζεται, ζῇ μόνη τῆς, καὶ ἔχει ὅλην τὴν ἐλευθερίαν νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ πράξῃ ἐκεῖνο ποῦ αἰσθάνεται καλόν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὴν εὐχαριστεῖ. Δὲν κυριαρχεῖ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς τοῦ λοῦσο, δὲν τὴν μέλει ὅπως καὶ ἂν ἐνδυσθῇ, διότι ἐκεῖ οὐδεὶς κυττάζει τί κάμει ὁ ἄλλος, μόνη τῆς φροντὶς εἶναι ἡ ἐργασία, χαρὰ τῆς εἶναι ὅτι ἔχει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς καὶ μπορεῖ νὰ ζῇ ὅπως αὐτὴ θέλει.

Ἐδῶ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο, ἐδῶ θεωρεῖται ἐξευτελιστικὸν ἢ ἐργασία καὶ κακνιοῦμεν ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, εἰς πολὺ χειρότερα παρὰ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἐδῶ θεωρεῖται μία κόρη ἢ ὁποῖα πηγαίνει εἰς τὴν ἐργασίαν ὅτι δὲν εἶναι τιμὴ. Μὰ σὰς παρακκλῶ τόσο τίμιαι εἶναι ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἀθροῦνται στὰ σπήτια των!

Ἡ διαφθορὰ εἰσεχώρησεν ἐδῶ πολὺ, παρὰ πολὺ, μὴ καταφέρεσθε κατὰ τῶν θιάσων, στρέψατε τὰ βλέμματά σας εἰς τὰ ἀριστοκρατικὰ κέντρα, εἰς τὰ κερφεῖται, εἰς τοὺς χοροὺς τῶν λεσχῶν, εἰς αὐτὰ τὰ σπήτια πάσης τάξεως, θὰ ἰδῆτε κυρίας ὑπανδρευμένας *entourées* ἀπὸ πολλοὺς φίλους τῶν συζύγων των, θὰ ἰδῆτε τοὺς συζύγους νὰ περιποιοῦνται τὰς συζύγους καὶ τὰς κόρας τῶν ἄλλων, θὰ ἰδῆτε δεσποινίδας νὰ συνοδεύωνται καὶ νὰ μιλοῦν μὲ νέους καὶ ἐν προσέξετε ὀλίγον θὰ ἀκούσετε λέξεις πολὺ πειὸ ἐλευθερὰς ἀπ' ὅσας ἀκούσατε εἰς τὴν κυρίαν τοῦ Μαξίμ, τέλος κάμει ἓνα γυρον εἰς ὅλας τὰς συνοικίας, εἰς ὅλας τὰς σκοτεινὰς γωνίας τῶν δρόμων καὶ θὰ ἰδῆτε ἐκεῖ ζεύγη καὶ ὄχι τόσο εὐπρεπεῖς στάσεις, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ ἰδῆτε εἰς τὰ πολιτισμένα μέρη τῆς Εὐρώπης.

Μὴ φωνάζετε γιὰ τὴ Σμυρναϊκὴ οἰκογένειαν, δὲν ὑπάρχει πειὰ τοιαύτη ὅπως τὴν θέλετε «τὴν θέλετε οἰκογένειαν τῆς Ανατολῆς» ἀλλ' ἐχάθη αὐτὴ ἡ οἰκογένεια διότι μὰς ἤλθεν ὁ πολιτισμὸς.

Καὶ ὅπως φωνάζετε σεῖς διὰ τῶν ἐφημερίδων σας καὶ ζητεῖτε πολιτισμὸν καὶ ἐξωραΐσιν τῆς πόλεως ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, σεῖς ποῦ θέλετε ψυχολογικὰ κέντρα σὰν τῆς Εὐρώπης, σεῖς ποῦ θέλετε φῶτα ἠλεκτρικὰ καὶ δὲν σὰς ἤρσε τὸ παλὸν σινοτάδι τῆς Ανατολῆς, πρέπει νὰ ἐγειρετε φωνὴν καὶ νὰ ζητήσετε τὴν πλήρη ἐλευθερίαν τῆς γυναικὸς καὶ νὰ μιμηθῶμεν τότε ὅπως διόλου τὴν Εὐρώπην. Διότι ἀλλοιμῶν, σήμερον μὲ αὐτὴν τὴν ὑποῦλον ἐλευθερίαν ποῦ ἔχομεν οἱ νέοι ἤρχισαν νὰ βρῶνται — μὴ σὰς φανῇ ὑπερβολικόν — τὰς νέας καὶ τὰς γυναῖκας τὰς ὁποῖας δὲν εὐρίσκουν ὅπως πρῶτα, καὶ γάμοι πολὺ δύσκολοι γίνονται τώρα καὶ ἔτι δυσκολώτερα θὰ γίνονται εἰς τὸ μέλλον.

Ἐγείρατε φωνὴν ὑπὲρ τῆς πλήρους ἀνεξαρτησίας καὶ ἐλευθερίας τῆς γυναικὸς ἵνα μὴ καταντήσωμεν εἰς πολὺ χειρότερον κατὰστασιν τῆς σημερινῆς.

Ἴσως σὰς φανοῦν πικρὰ, πολὺ πικρὰ, μὰ εἶνε ἀληθὴ ἀληθέστατα.

Τάκης Σίμος

ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Ὅταν ἐγράφομεν εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀποφάσεως τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου περὶ συστάσεως Μεγάλῃς Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἐν Κ)λει, ὅτι εὐχρῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν σκεπτόμενοι σοβαρῶς κατορθώναμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀποκτήσωμεν μίαν τοιαύτην Σχολὴν καὶ σωθῶμεν ἀπὸ τοὺς ὀνυχας τῶν προπαγκυδικῶν ξένων σχολῶν, δὲν ἠλπίσαμεν ὅτι τόσο γρήγορα θὰ εἴχαμεν τὴν εὐτυ-

χίαν να αναγγείλωμεν τὴν ἀπόφασιν τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς περὶ συστάσεως τελείας Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἣτις θὰ ἀρχίσῃ λειτουργοῦσα ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου.

Ὁ ἀκάματος Ἐφορος τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς καὶ πολὺτιμος συνεργάτης μας κ. Σίμων Κατακουζηνός, ἔδωκεν ὑπόμνημα τὴν 16 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. εἰς τὴν Ἐφορείαν τῆς Εὐαγγελ. Σχολῆς διὰ τοῦ ὁποίου συνίστα τὴν ὅσον τάχιον σύστασιν μιᾶς Ἐμπορ. Σχολῆς τελείας καὶ ἐν ᾧ ἀνεφέρετο τὸ πρόγραμμα, πρόγραμμα ἀληθῶς θαυμασίον, τῆς ὅλης διδασκαλίας.

Μετὰ χάριτος δημοσιεύομεν τὰ κατωτέρω ἄτινα ἀπέστειλεν ἡ Ἐφορεία τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς πρὸς δημοσιεύσιν καὶ συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν κ. Σίμωνα Κατακουζηνὸν τὸν ὁποῖον θὰ εὐγνωμονῇ ὀλοκλήρως ἡ ὁμογένεια τῆς Σμύρνης διὰ τὴν σωτήριον πρωτοβουλίαν του καὶ τὸν ἀκάματον ζῆλον ἐν ἀνέπτυξεν διὰ τὴν σύστασιν τῆς ὄντως εὐεργετικωτάτης ταύτης Σχολῆς.

«Κατόπιον ὑπομνήματος, ἀπὸ τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1909, τοῦ ἐκ τῶν Ἐφόρων κ. Σίμωνος Κατακουζηνοῦ, καὶ ἐπισταμένης μελέτης ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς συστάσεως Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίας, ἡ Ἐφορεία τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς ἀπεφάσισε, καίτοι τὰ οἰκονομικά, ἔνεκα τῶν ἀντιξίων περιστάσεων, οὐδὲως εἶνε ἀνθηρὰ, βασιζομένη ὅμως ἐπὶ τῆς ἐνθέρμου ἀρωγῆς τοῦ δημοσίου, τὴν ἰδρυσιν ταιαύτης Σχολῆς, ἧς ἡ λειτουργία ἀρχεται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους. Εἰς τὴν σχολὴν ταύτην θὰ γίνωνται δεκτοὶ οἱ ἔχοντες ἀπολυτήριον τῆς 3ης τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ ἀποτελεῖται δ' αὐτὴ ἐκ 4 τάξεων, τιθεμένης ἐν ἐνεργείᾳ τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1909 τῆς α' καὶ τῆς β' τάξεως, τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1910 τῆς γ' τάξεως καὶ τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1911 τῆς δ' τάξεως.

Ἰνα καταδειχθῇ ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς παρασχεθησομένης ἔμπορικῆς μορφώσεως γίνεται γνωστόν, ὅτι τὰ ἔμπορικά μαθήματα μετὰ τῆς ἔμπορευματολογίας, τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου, τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας κλπ. θὰ διδάσκονται εἰς τὰς 4 τάξεις 29 ὥρας καθ' ἑβδομάδα, ἀντὶ τῶν 8 ὥρων κατὰ τὸ μέτρο τοῦδε προγράμματος.

Ἐπίσης δὲ θὰ διδάσκονται ἀποτελεσματικῶς, πλὴν τῆς μητρικῆς γλώσσης, ἡ Τουρκικὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ εἰς τὰς 4 τάξεις ἀνὰ 16 ὥρας καθ' ἑβδομάδα ἡ Ἀγγλικὴ ἐπίσης εἰς τὰς 4 τάξεις 14 ὥρας καθ' ἑβδομάδα καὶ ἡ Γερμανικὴ εἰς τὰς 3 ἀνωτέρας τάξεις 11 ὥρας καθ' ἑβδομάδα. Κατὰ τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα, οἱ μαθηταὶ θὰ ἀσκῶνται ἰδιαζόντως εἰς πρακτικὰ θέματα καὶ δὴ ἔτι καὶ ἐν ἐκάστη τῶν γλωσσῶν τούτων, εἰς τὴν καταστιχογραφίαν, εἰς τὴν ἔμπορευματολογίαν, εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν κτλ., οὕτως ὥστε οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς,

ἂν τυχοῦν ἤθελον προσληθῆ ὡς γραμματεῖς ἐν Τουρκικῷ ἢ Γαλλικῷ, Ἀγγλικῷ, Γερμανικῷ ἔμπορικῷ οἴκῳ νὰ εἶναι γνωστοὶ τῶν σχετικῶν ἔμπορικῶν ὄρων εἰς ἀπάσας τὰς γλώσσας ταύτας.

Ἐνεκα τῆς εὐτυχοῦς ταύτης ἰδρύσεως, τὸ πρόγραμμα τοῦ φιλολογικοῦ γυμνασίου τῆς Εὐαγγελικῆς καθίσταται ἤδη ἀμιγές, συμβαδίζον πρὸς τὸ τῶν λοιπῶν κλασικῶν γυμνασίων, οἱ δὲ μαθηταὶ θὰ περατώσιν τὰς σπουδὰς αὐτῶν ἐντὸς πενταετίας. Οὕτω δὲ ὁ πῦθος ἀπάντων τῶν ὁμογενῶν ἐπὶ τέλους πραγματοποιεῖται, ἀλλ' ὅμως, ἵνα τὸ κοινωφελές τοῦτο ἔργον πληρέστατα εὐδοκίμησῃ, εἶναι βεβαίως ἀπαραίτητος ἡ ὑλικὴ ὑποστήριξις ἀπάντων τῶν Σμυρναίων, ἀκριβῶς δ' ἐπὶ ταύτης ἡ Ἐφορεία στηρίζει τὰς ἐλπίδας αὐτῆς».

Ἡ ΤΙΜΗ ΑΓΟΡΑΖΕΤΑΙ;

Εἶναι κάμποσες μέρες ποῦ παρευρέθηκα σὲ μιὰ δίκη στὸ Τούρκικο δικαστήριον.

Ἡ ὑπόθεσις καθόλου περιέργως, πολὺ συνειθισμένη μάλιστα. Κἄποιος νέος ἡγάπα μιὰ νέα, τῆς ὑπεσχέθη γάμον καὶ καταλαμβάνετε τὰ παρεπόμενα... τὴν ἠπάτησε καὶ τὴν ἀφῆκε στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ. Δὲν τὸ ἐχώνευσε ἐκείνη καὶ ἐκάλεσε τὸν καλὸν σου στὸ δικαστήριον νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του! Πολὺ νόστιμο μὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτό, νὰ δώσῃ ἐκεῖνος μονάχα λόγον τῶν πράξεών του σὰν νὰ ἐπραξικόπησεν ὁ δυστυχημένος μόνος του. Ἐστῶ, παράξενο πρᾶγμα, μὰ καὶ πειὸ δὲν εἶνε παράξενο σ' αὐτὸ τὸ κόσμον.

Ἐκεῖνος ἐκάθητο στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου κάπως ὠχρὸς, μελαγχολικὸς σὰν μετανοιωμένος γιὰ κείνο ποῦ ἔκαμε.

Καὶ βέβαια θὰ ἔταν μετανοιωμένος.

Ἐκείνη ἀδύνατη, πολὺ ἀδύνατη, μὲ κατὰμαυρη φορεσιά, ἔβλεπε μὲ πολὺ ἀπεγνωσμένο βλέμμα πότε τοὺς δικαστὰς, πότε ἐκεῖνον ποῦ ἀγάπησε μιὰ φορὰ καὶ ἔτις τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα, πότε ὅλη τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου. Δὲν ἦταν οὔτε νόστιμη ἢ κακομοίρα. Μὰ ἂν ἦταν καὶ εὐμορφη πολὺ ἀμφιβάλλω, ἂν θὰ ἔρχετο στὸ δικαστήριον ν' ἀγωνισθῇ γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα ἄνδρα.

Τέλος πάντων ἐκεῖ στὸ δικαστήριον ἐφανερώθησαν πολλά, πολλά, τεσσάρων χρόνων σχέσεις. Ἡκουσα νὰ ψιθυρίζουν μερικοὶ ἐκεῖ δὲ ὅτι αὐτὴ ἢ κόρη ἦταν πρῶτα νόστιμη, ἀρκετὰ ἐλκυστικὴ καὶ ὅτι ἔγινε τώρα ἔτσι ἀδύνατη ἀπὸ τὴ λύπη τῆς καὶ ὅτι ἔπασχε ἀπὸ κκακὰ ἀρρώστια καὶ πῶς θὰ πέθαινε ὕστερα ἀπὸ λίγο.

Τί ἤρχετο λοιπὸν νὰ διεκδικήσῃ; Τί εἰρωνεῖα!

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὴ συζήτησι, ἀφοῦ ἤκουσαν τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, οἱ δικαστὰι ἐξέδωκαν τὴν ἀπόφασιν τῶν. Κατεδίκασαν τὸν κατηγορούμενον νὰ

πληρώσῃ εἰς τὴν ἀπατηθεῖσαν λίρας πενήντα.

Λοιπὸν ἡ τιμὴ πωλεῖται; Καὶ πληρώνεται τόσο φθηνά; Ἴσως ἔχουν ὅμως τὴν λογικὴν των οἱ Τούρκοι δικαστὰι, ὠρίζουν φαίνεται τὴν τιμὴν κατὰ τὴν ποιότητα τοῦ πράγματος.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη ὅμως, ὅπως καὶ ἂν ἐσκέφθησαν, ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ δικαστηρίου εἶνε κάπως γελοία. Ἐὰν ὁ νόμος κατακρίνῃ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀποδίδει εἰς αὐτὸν ὄλην τὴν εὐθύνην, πρέπει αὐτὸς ὁ νόμος νὰ τῷ ἐπιβάλλῃ νὰ νυμφεύεται ἐκείνην ἢ ἠπάτησε. Ἐὰν ὅμως ὑπαίτιον κρίνῃ ἐξ ἴσου καὶ τὴν γυναῖκα ὅπως καὶ τὸν ἄνδρα—ὑπερ καὶ ὀρθότερον—δικαίῳ τότε καὶ αὐτὴ ἢ ποιῆ, ἢ σχετικῶς μικρά, δι' ἐκεῖνον μόνον.

Ἡ εἶναι ἔνοχος ὁ ἄνθρωπος ἢ δὲν εἶναι. Αὐτὸ εἶναι τὸ ζήτημα. Σεῖς ποῦ ἐκδίδετε ἀποφάσεις τόσον εὐκόλα, ἐσκέφθητε καθόλου σοβαρά, τί σκέπτεται, τί μεταχειρίζεται, τί πράττει, γιὰ νὰ φέρῃ στὰ δικτυα τῆς ἢ νέα ἐκεῖνον ποῦ ἔβλεπε στὸ νοῦ τῆς; Ἀναλογισθῆτε πῶς ὅσο λογικὰ καὶ ἂν σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τέλους καὶ ἄνθρωπος. Καὶ ἔπειτα ἄμα γίνῃ ἐκεῖνον ὑπερ γίνεται, ἔχομεν τὴν ἀπόφασιν τῆς κοινῆς γνώμης: τὴν ἠπάτησε, πρέπει νὰ τὴν πάρῃ! Μὰ ποιὸς εἶνε ὁ ἀπατηθεὶς εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν; Ἐχομεν καὶ τὸν κιώνιον δισχυρισμὸν: ἡ γυναῖκα εἶνε ἀδύνατο πλάσμα. Ἡ πείρα μὰς ἀπέδειξε τὸ ἐναντίον, ὅτι ἡ γυναῖκα εἶνε πολλῶ ἰσχυροτέρα τοῦ ἀνδρός.

Ἐὰν ὁ νόμος ἀντὶ νὰ ρίπτῃ τὴν εὐθύνην ὀλοκλήρως εἰς τὸν ἄνδρα, ὑπερ ἄδικον, καθίστα ἐπίσης ὑπαίτιον καὶ τὴν γυναῖκα, δὲν σὰς φαίνεται ὅτι θὰ ἐδιορθώοντο καλλίτερα τὸ πρᾶγμα, θὰ ἐσκέπτοντο σωφρονέστερα καὶ αἱ νέαι, καὶ δὲν θὰ εὐρισκώμεθα οὕτω τόσον συχνὰ εἰς τὴν ἀνάγκην, σὲ κάθε ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, νὰ ἐρωτῶμεν ὅχι χωρὶς εἰρωνεῖαν:

— Ἡ τιμὴ πωλεῖται; ἢ τιμὴ ἀγοράζεται;

ΣΙΜ.

«ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ»,

Ἡ διακρινόμενη διὰ τὰ φιλελληνικά της αἰσθηματο κόμησσα Εὐγενία Καπνίστ, συγγραφεὺς λαμπρῆς ποιητικῆς συλλογῆς ὑπὸ τὴν τίτλον «Ἀκρόπολις», ἐδημοσίευσεν ἐν Παρισίαις δρᾶμα λυρικόν, ὠραϊώτατον καὶ φιλοσοφικώτατον ὑπὸ τὸν τίτλον «Προμηθεύς». Περὶ τοῦ νέου τούτου ἔργου τῆς φιλελληνικωτάτης κόμησσης ἐδημοσίευσαν ἐνθουσιῶδεις κρίσεις πλεῖστοι ἐκ τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων καὶ ἰδίᾳ ὁ «Χρόνος» τῶν Παρισίων καὶ ὁ «Φιγαρώ».

Καίπερ ἐμπνευσθὲν ἀπὸ τὸ δρᾶμα τοῦ Αἰσχύλου, γράφει ὁ κριτικὸς τοῦ «Φιγαρώ», τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε ἐν ταυτῷ ἀρχαῖον καὶ σύγχρονον. Εἶνε

ἡ προσωποποίησις τῆς ἀνωτέρας ἀνθρωπότητος ἀγωνιζομένης κατὰ τῆς Εἰμαρμένης ἢ ὁποῖα τὴν καταβάλλει ἀλλὰ τὴν ὁποῖαν δαμάζει διὰ τῆς μεγαλοφυΐας τῆς. Ὁ Τυτὰν καταβάλλει τοὺς θεοὺς τῆς Γῆς: τὴν τυφλὴν Ἴσχυν, τὴν Βίαν, τὴν Φιλοδοξίαν, τὸν κτηνώδη Θρίαμβον καὶ ὁ Χορὸς τῶν ἐωθινῶν Ὠρῶν θὰ τὸν ἐπικνεύρῃ ἀναστάντα, μεταμορφωμένον κατὰ τὴν ἡδὲ ἐν μέσῳ τοῦ χιονώδους θάμβους τῶν κορυφῶν.

Εἶνε τὸ ἔτος τοῦ Πάσχα ἢ ἀνάστασις τῆς Ἀνθρωπότητος βελτίονος, Σκηναὶς χρεῖσας διαδέχονται εἰκόνας σπαρκακτικοῦ μεγαλείου. Εἶνε ἡ Φιλοδοξία ἀποκαλύπτουσα εἰς τὸν Προμηθεῖα τὴν ψυχὴν τοῦ νεωτέρου Πολιτισμοῦ, τοὺς Παρισίους, ἐπιφαινομένου διὰ μέσου τῆς νυκτερινῆς ἀγλῆς. Ἐπειτα ὁ Προμηθεὺς τείνει τὸν πυρσὸν αὐτοῦ πρὸς τὰ ἀθλια πλήθη, ἐπιφέρων τὴν παλλίγγενεσίαν αὐτῶν διὰ τῆς λέξεως «Πατρίς». Ὑπὸ τὴν μορφὴν αὐτοῦ ἀγνόητος κλασικῆς ὁ στίχος τῆς κομῆσσης Καπνίστ εἶνε ἐναλλάξ ἐναρμόνιος, ἀλγεῖνός καὶ θριαμβευτικὸς.

Τὸ δρᾶμα τῆς διακρίεται εἰς τρία μέρη τὴν Ἐσπέραν, τὴν Νύκτα, τὴν Ἠῶ, τὰ ὁποῖα δὲν χωρίζει ἀπ' ἀλλήλων ὡς συνήθως ἢ πτωσίς τῆς αὐλαίας. Ἡ ποιητρία ἀφῆκεν εἰς τὰς διαφόρους φάσεις τῆς Φύσεως τὴν περὶ τοῦ καθορισμοῦ αὐτῶν μέριμναν. Αἱ εἰκόνας ἐπιφάνονται καὶ ἐξαφκνίζονται ἐν τῇ ἀγλῆ καὶ ἡ εὐφυστάτη αὐτὴ διάταξις προσθέτει εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τόνον ἀπείρως γραφικὸν καὶ ποιητικόν.

ΦΑΡΣΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΚΑ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

[Εἰς τὸν Γερμανικὸν τύπον ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς Ρόδα Ρόδα παρέχει αὐτὴν τὴν ἐποχὴν σειρὰν ὀλοκλήρων Βαλκανικῶν φαρσῶν, τὰς ὁποίας ἔχει συλλέξει ἀπὸ τὴν διαμονὴν του εἰς τὴν Βαλκανικὴν χερσόνησον. Μίαν τούτων μεταφέρωμεν σήμερον εἰς τὰς στήλας μας.

Χωρικός ἀπῆντησεν εἰς τὸν δρόμον τὸν παπᾶ καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐπιμένεις ἀκόμη σ' αὐτὸ ποῦ μὰς ἔλεγεσ χθὲς στὴν ἐκκλησία, ὅτι ἂν σοῦ δώσῃ ἕνας ἕνα μπάτσο, τότε γύρισε τὸ πρόσωπό σου νὰ φᾶς κι' ἄλλον;»

«Δὲν μπορῶ νὰ ἀφαιρέσω οὔτε νὰ προσθέσω τίποτε ἀπ' αὐτό, διότι ἔτσι τὸ γράφει τὸ Εὐαγγέλιον,» εἶπεν ὁ παπᾶς.

Ὁ χωρικός ἐπωφελήθη τὴν περίστασιν—ἀπὸ καιρὸν δὲν ἐχώνευε τὸν παπᾶ—καὶ τὸν ἐμπάτισε δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Τότε ὁ παπᾶς εἶπε:

«Καλὰ χωρικέ! Ἄλλὰ τὸ Εὐαγγέλιον γράφει ἀκόμα: «Μάχαιραν ἔδωσες, μάχαιραν θὰ λάβῃς.»

Κ' ἔδωσεν εἰς τὸν χωρικὸν δύο μπάτσες δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Ὁ Τούρκος γαιοκλήμων ἐπερνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐρώτησε κάποιον :

«Τί τρέχει ἐδῶ; Τί ἔχουν αὐτοὶ οἱ δύο ἀνθρώποι;»

«Τίποτε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ μάρτυς. Μονάχα ἐξηγεῖ ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον τὸ Ἐὐαγγέλιο.»

ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΥΤΥΧΩΝ

Ὁ γνωστὸς Ἰταλὸς κοινωνιολόγος Μαντεγκάτσα ἐδημοσίευσεν νέον βιβλίον περὶ τῶν ἀπολαύσεων τοῦ ἀνθρώπου, ἐν αὐτῷ δὲ δημοσιεύει τὸν ἐπόμενον δεκάλογον ἐκείνων οἵτινες θέλουσι νὰ γίνωσιν εὐτυχεῖς. Ἴδου αὐτός.

1) Νὰ ἐργάζεσαι πάντοτε.

2) Νὰ ἀγαπᾷς πάντοτε.

3) Νὰ ἀγαπᾷς τὴν γυναῖκα περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸν ἐχυτὸν σου.

4) Νὰ μὴ ὑπολογίζης ποτὲ ὅτι ὁ ἄλλος πρέπει νὰ σοῦ εἶναι εὐγνώμων.

5) Νὰ μὴ μισῆς, ἀντὶ αὐτοῦ μελέτα' νὰ μὴ περρονῆς, ἀντὶ αὐτοῦ μεθία.

6) Νὰ ἐξάγῃς ἀπὸ τὴν τσουκνίδα τὴν κλωστήν, ἀπὸ τὸ ἄψιθον τὸ φάρμακον.

7) Νὰ μὴ κάμπτεσαι ποτέ, ἐκτὸς ἐὰν πρόκει-ται νὰ βοηθήσῃς τοὺς πεσόντας.

8) Ἰσχύει πάντοτε ἰσχυροτέρην τὴν διάνοιάν σου ἀπὸ τὴν φιλιδοξίαν.

9) Κάθε ἐσπέραν νὰ ἐρωτᾷς τὸν ἐχυτὸν σου, ἕκαμξ τίποτε καλὸν τὴν ἡμέραν;

10) Νὰ ἔχῃς πάντοτε εἰς τὴν βιβλιοθήκην σου ἓν νέον βιβλίον, εἰς τὴν ἀποθήκην σου μίαν πλήρη φιάλην καὶ εἰς τὸν κηπὸν σου ἓνα νωπὸν ἄνθος.

Κον Δ. Κ. Ἀθήνας. Παράκλησίς σας ἀδύνατον νὰ ἐκτελεσθῇ, καθέκαστα ταχυδρομικῶς. Φύλλα στέλλονται. — Κον Κ. Β. Δικελῆ. Ὅρους συνεργασίας δὲν ἔχομεν ὀρίσει πρὸς τὸ παρόν. Εὐχαρίστως δεχόμεθα ἔργα τῶν συνδρομητῶν μας εἰς δημοσιεύονται δὲ ταῦτα ἐὰν κριθῶσιν ὅπως οὐν ἄξια δημοσιεύσεως. — Κον Κ. Φ. Ἀθήνας. Ἐλήφθησαν μέσον τοῦ κ. Α. Π. καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χαμένη εὐτυχία, Καίτης Σμιτοπούλου. — Τῆς μάννας ἡ ἀγάπη, ποίημα. — Τραγουδάκι, Ἰωαν. Παπαδιδμαντοπούλου. = Ἐσωτερικὸν Σχολῆς, Victor Hugo. — Γιατί Ἀνεμώνης. — Ἡ νῆσος Πάρος (συνέχεια καὶ τέλος), Μ. Κουτούβαλη. — Μαραμμένα χρυσάνθεμα, Σουλβίου. — Ἡ ἀδελφότης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀραβικὸν διήγημα. — Ποικίλα: Τὸ θέατρον καὶ ἡ ἠθική, Τάκη Σίμου. — Σχολὴ γλωσσῶν καὶ ἐμπορίας τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς. — Ἡ τιμὴ ἀγοράζεται: — «Προμηθεύς». — Ἐρμηνεῖα πίστεως. — Δεκάλογος τῶν εὐτυχῶν. — Μικρὰ ἀλληλογραφία.

ΕΙΚΟΝΕΣ: Ἐλ. Λοράνδου. — Αἰκατερίνη Βερώνη. — Γ. Γεννάδης. — Αἱ τρεῖς χάριτες. — Ἡ μητέρα.

Ἐκδίδεται καὶ διευθύνεται: Γ. Λαζίδης, Τάκης Σίμος, Γ. Τσουκαρίδης.

Διευθύνσεις: Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα» Δίοδος Παναγίου Τάφου, κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν. — ΣΜΥΡΝΗ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΛΑΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Δαντελλῶν, Γαρνιμέντων, Κορσέδων καὶ Βελούδων
Ὀδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Σχολῆς Καλογραῖων.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΝΟΥ ΓΕΡΑΛΗ Φωτογραφικὸν ἐργαστήριον (atelier) α'. τάξεως. ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΤΕΛΕΙΑ

Στάσεις καὶ φωτισμοὶ καλλιτεχνικοί.

Εἰδικότης διὰ μεγεθύνσεις μέχρι Φυσ. μεγέθους

(agrandissement)

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ καὶ πωλήσεως ἐπίπλων παντὸς ρυθμοῦ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Θ. ΦΟΝΤΡΙΕΡ ΣΜΥΡΝΗ

Ὀδὸς Γελοπωλείων δίοδος Παναγίου Τάφου ἀρ. 5
Εργοστάσια καὶ Αποθήκη Μαδάμας χάνι.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΛΑΩΝ ΑΡ. ΠΑΛΙΟΓΛΟΥ & Δ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ὈΔΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡ. 55

Παραπλεύρως τῆς Σάντα Μαρίας.

ΕΛΛ. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Η

ΑΜΟΙΒΑΙΑ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1902

ΑΠΟΘΕΜΑ ΔΡ. 2,000,000

ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΝ ΚΕΦ. ΔΡ. 40,000,000

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΜΥΡΝΗΣ: Δίοδος Σπόντη Μέγαρον Ράλλη.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ἔξαρθώμενα παρ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῶν Νομῶν Ἀϊδινίου καὶ Ἀρχιπελάγους

**ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ
ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΥ
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ**

Ὀδὸς Παλαιὰ Ψαράδικα Ἀριθ. 8 καὶ Δίοδος Σιναΐτικο Ἀριθ. 6—7.

**ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ “Ἡ ΜΕΛΙΣΣΑ,,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΖΙΔΟΥ & ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΟΥ**

ΔΙΟΔΟΣ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν

ΣΜΥΡΝΗ

Ἐν αὐτῷ ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους τυπογραφικαὶ ἐργασίαι
μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ φιλοκαλίας.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Φακέλων, Επιδεκτικῶν, Λογαριασμῶν, Καταστάσεων, Συναλλαγμάτων,
Ἀγγελτικῶν Γάμων, Κηδεῶν καὶ Βαπτίσεων, Διπλοτύπων, Βιβλίων καὶ
Περιοδικῶν.

Τὰ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ἐκτυποῦνται στυγμιαίως καὶ καλλιτεχνικώτατα

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἀντιπρόσωπος ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Διευθυντῆς ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ

τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρείας Ζωῆς καὶ Προνοίας

“Ἡ ΑΜΟΙΒΑΙΑ,,

Πράκτωρ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ “ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ,,

Κτῆμα ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

ΚΟΚΑΡΓΙΑΔΙ

Τὸ ἐντετακτῆριον τῆς Σμυρναϊκῆς Ἀριστοκρατίας
“Ὅλοι εἰς τὸ ΦΑΛΗΡΟΝ εἰς Κοκαργιάδι.